



PR(A)VA BESEDA

OŠ Franceta Bevka Ljubljana

11. številka

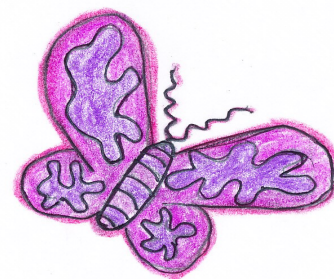
junij 2014

INTERVJU



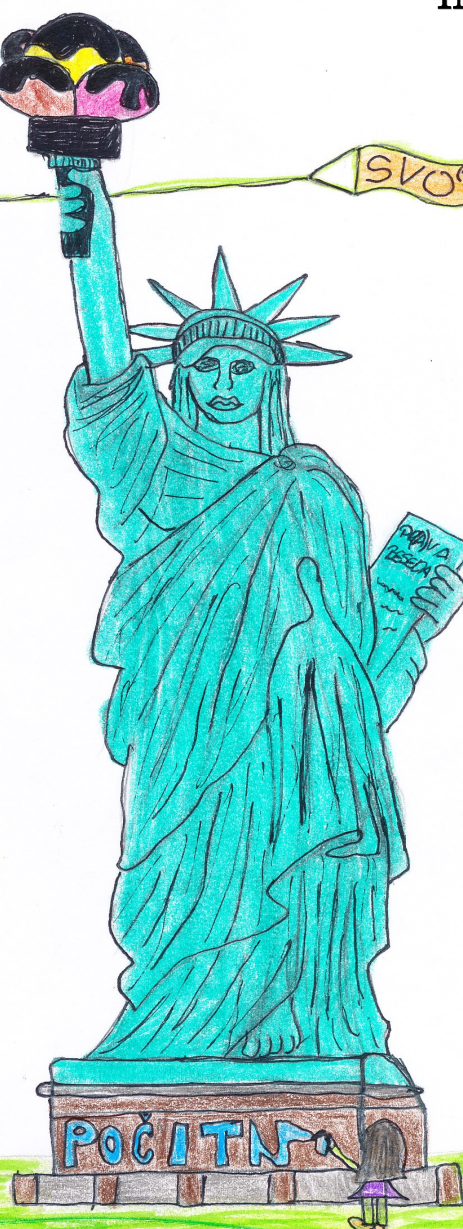
STRIP

ŠPORT



IZPOD PERESA

MED ODMOROM



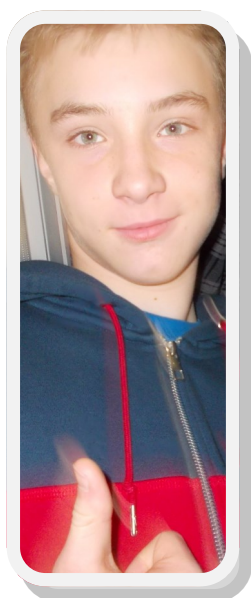
POD ŠOLSKIM DROBNOGLEDOM

Narisala: Maša Lavrič, 7. a

UVODNIK

Dragi otroci in starši! Ste lačni dobrega branja? Brez skrbi. Ekipa izbirnega predmeta Šolsko novinarstvo vam je pripravila še eno kvaliteto številko šolskega časopisa Pr(a) va beseda, ki vam bo krajšala čas ob zaključku šole in težko pričakovanih poletnih počitnicah. Saj vsi vemo, da ni nič boljšega kot ležanje na plaži z zanimivim čtivom v rokah. Naj vas v tokratni številki Pr(a)ve besede razveselijo kitajski horoskop, zanimivosti o lego kockah in risih pa še veliko drugega! Kot v prejšnjih številkah Pr(a)ve besede smo tesno sodelovali z učenci OŠ Franceta Bevka, ki so bili tudi tokrat aktivni in kreativni na področju lepe besede.

Veliko užitka ob branju vam v imenu ustvarjalcev Pr(a)ve besede želim Martin Simčič.



Martin Simčič, glavni urednik

Vsebina

Pod šolskim drobnogledom 3–10

Intervju s Francem Klopčičem 11-13

Kultura 14-15

Šport 16-18

Potujemo 19

Za dekleta in fante 20-23

Izpod peresa 24-45

Med odmorom 46-55

Strip 56



Naša ekipa: Vid, Eva, Patricia, Maša, učitelj Bojan, Martin, Barbara in Ana

Izbirni predmet Šolsko novinarstvo

Mentor: Bojan Maričič

Uredniški odbor:

Glavni urednik: Martin Simčič, 8. a

Pomočnici glavnega urednika: Eva Bartol, 9. b

Barbara Štuhec, 7. b

Novinarji: Vid Višnjei, 7. a

Patricia Đokić, 7. b

Maša Lavrič, 7. a

Ana Mulej, 7. b

Ilustracije in slike: učenci pod mentorstvom Petre Novak Trobentar, Lucije Kenda, Helene Pogorelc Škerlep, Simone Samida Cerk in Aljoše Bester

Fotografija: Urša Kržišnik



Za tisk in vezavo se zahvaljujemo podjetju Družina d. o. o.

Osnovna šola
Franceta Bevka Ljubljana
Ulica Pohorskega bataljona I
Ljubljana

Tel. št.:
(01) 568 70 10

Faks:
(01) 568 23 23

E-pošta: Najdete nas lahko na spletu!
<http://www.francebevka.net>

EKSKURZIJA V ZAKOJCO



9. oktobra smo vsi razredi od 6. do 9. odšli na ekskurzijo. Šesti razredi smo se odpravili po cesti proti Gorenjski. Peljali smo se do Škofje Loke. Pot do tja je bila zelo zanimiva, saj so nam učitelji razlagali o površju, prebivalstvu in drugih, zame zanimivih, temah. Peljali smo se tudi mimo Škofjeloškega in Cerkljanskega hribovja. Ko smo se pripeljali skozi Škofjo Loko, smo zavili proti Primorski do Cerknega, kjer smo se ustavili na prvem postanku, katerega sem se najbolj veselila.

To je bila bolnišnica Franja. Pot do nje je bila ozka in mimo je tekel potok, po katerem so hodili bolničarji, da se njihove stopinje ne bi videle. Bolnika so na poti v bolnišnico dali na nosila in mu zavezali oči, da ta ne bi poznal poti in je kasneje izdal drugim. Na poti se še da videti ostanke bunkerjev, a nevarnosti, da bi se razstrelile mine ni. Bolnišnica je res dobro skrita, a sovražniki so dvakrat bili v bližini. Po nekaj minutah hoje se med skalami razprostire široka luknja, podobna dolini. Tam stojijo barake, ki so jih zgradili v namen zdravljenja ranjenih v 2. svetovni vojni. Prvo barako je 23. decembra leta 1943 postavil dr. Viktor Volčjak. Ta gospod je bil dolgo skupaj s Franjo Bojc Bidovec, glavni zdravnik in ustanovitelj.

Barake so gradili postopoma. Les so darovali prebivalci, kasneje pa tudi hrano in antibiotike. Bolnikom je primanjkovalo krvi. V baraki, kjer je bila pralnica, so tri perice prale oblačila. Lačni niso bili, imeli pa so tudi različne kulturne programe, kot so npr. pevski zbor, ples in celo svoj časopis.

Maja leta 1945 je bilo v bolnišnici 578 ranjencev. Največ ranjencev naenkrat je bilo 98. Od vseh ranjencev je bilo 100 tujcev, ostali so bili domačini. Nekateri bolniki so postali invalidi, zato so ostali v baraki za invalide, kar nekaj pa so jih sprejeli v službo.

Septembra 2007 je ostanke bolnišnice poplavilo, ostala je le ena baraka. Druge so obnovili, da izgledajo kot stare.

Naše ekskurzije še ni bilo konec. Ogledati smo si morali še hišo pisatelja Franceta Bevka. Ta hiša ni bila njegova rojstna, saj so se vanjo preselili kasneje. Kupil jim jo je ded na dražbi. Hiša je dvonadstropna in bele barve. Ima hišo (dnevna soba), črno kuhinjo, spalnico, sobo z orodjem, manjši hlev in podstrežje, kjer so spali otroci.

France Bevk je bil živahen deček, rojen leta 1890 v Cerknem. Že kot otrok je rad poslušal zgodbe, pri 12 letih je napisal svojo prvo knjigo z naslovom Razbojnik Lazarini. S šolanjem je začel pri šestih letih. Hodil je v vas Bukovo, do katere je hodil eno uro. Kasneje se je šolal za učitelja v učiteljišču. Najprej je pisal pesmi, nato se je odločil, da bo pisatelj. Rad je pisal za mladino. Napisal je ogromno knjig, kot so Jagoda, Pestrna, Pastirci, Grivarjevi otroci, Učiteljica Breda ... Njegove knjige so bile prevedene v trinajst jezikov, nekatere celo v japonščino.

Po kosilu smo se odpeljali skozi Idrijo nazaj v šolo. Ekskurzija mi je bila zelo zanimiva, saj sem lahko videla resnično hišo znanega pisatelja in si ogledala partizansko bolnišnico, ki tam stoji že več kot šestdeset let.

Hana Huth Lukšič, 6. a

POD ŠOLSKIM DROBNOGLEDOM

PRVENSTVO V DVORANSKI ATLETIKI

Učenke in učenci OŠ Franceta Bevka Ljubljana so se v januarju udeležili tekmovanja v dvoranski atletiki.

Tekmovali so v treh kategorijah: najmlajši, mlajši in starejši učenci in učenke. Nastopali pa so v teku na 60 m, drugi v skoku v daljino in skoku v višino. Vsak je lahko tekmoval le v eni disciplini.

Za našo šolo so nastopili:

Najmlajša kategorija: Lucija Stanko, Vivi Dobnikar, Gregor Kadunc, Svit Požgaj, Luka Papež, Žiga Rus, Rok Arsovič;

Mlajša kategorija: Adam Škulj, Anže Anžur, Janže Križaj, Lenart Bartol, Aljaž Zupančič, Pia Bratož, Mana Veljkovič-Hirsch, Barbara Štuhec, Urša Mati Djuraki, Neva Accetto Vranac;

Starejša kategorija: Lara Bricelj, Lana Levstek, Ajda Flisar, Eva Jagodič, Tim Perpar, Žiga Štular, Tim Drekalovič Mencinger, Domen Klander;

Na tekmovanju so bili najboljši:

Barbara Štuhec – 1. mesto v skoku v daljino; Lara Bricelj – 2. mesto v teku na 60 m



Mlajše učenke, ki so tekle na 60 m ali skakale v daljino.



Zmagovalka Barbara



Najmlajši učenci, ki so skakali v daljino ali tekli na 60 m.

PLANINSKI POHOD IN TEK NA SMUČEH NA POKLJUKI – 18. januar 2014

Učenci in učitelji OŠ Franceta Bevka Ljubljana se že vrsto let udeležujemo tekaško - pohodniške prireditve Pokljuški maraton. Tudi letos se nas je skoraj poln avtobus odpeljal na Pokljuko.

Letošnja prireditev Pokljuški maraton je minila v znamenju dežja, saj je deževalo ves dan. Večina pohodnikov in tekačev je bila dobro opremljena in neugodno vreme nam ni pokvarilo dneva. Otroci so končno lahko stopili na sneg in uživali v kepanju in valjanju po snegu, ki je v teh krajih zelo čist. Vsi udeleženci so se morali na poti malo bolj potruditi, ker je bila hoja po namočenem snegu precej naporna.

Spremljevalke smo bile zelo vesele, ker je na pohod prišlo kar veliko družin in samo želimo si, da bi bilo tako tudi v bodoče.



Naša šola je dobila vrtiček



Listje je ozelenelo in v naše kraje je prišla pomlad. Za našo šolo pa je nastal pravi vrtiček. Lepo je bilo videti, kako učenci, ki obiskujejo vrtnarski krožek, pod mentorstvom učiteljice biologije Saše Mulec Troha oblikujejo gredico, na katero so zasadili krompir, čebulo, solato, majaron, malinjak, meliso, žajbelj in še mnoge druge zanimive rastline. Ob gredici pa že poganjajo številna drevesca in cvetijo rože.

Mladim vrtičkarjem želimo dobro letino, sami pa se že veselimo okusnih pridelkov. Srečno!

Uredništvo

REVIJA PEVSKIH ZBOROV

Kot vsako leto smo se pevci tudi letos udeležili Revije pevskih zborov Ljubljane. Kot vedno smo se tudi letos zelo zabavali.

Revijo prirejajo enkrat letno in traja en teden. Drugo ime za ta dogodek je tudi Pomladna prepevanja. Od ponedeljka do petka se vsako popoldne predstavi od osem do deset zborov iz različnih koncev Ljubljane – iz različnih šol. Naš pevski zbor je bil na vrsti že v ponedeljek, 17. 3. 2014.

Po pouku smo se z avtobusom odpeljali do Konservatorija za glasbo in balet. Takoj smo šli v dvorano na tonsko vajo, potem pa je sledila malica. Čas je minil zelo hitro in že je bil čas za nastop. Malo nas je bilo strah, a nam je šlo dobro. Zapeli smo tri pesmi z naslovi Poj z menoj, Sanjam sen in Potrkan ples. Zdi se mi, da smo bili v primerjavi z drugimi zbori res dobri ali kakor smo pravili mi – zmleli smo konkurenco!

Bilo je zelo lepo in ta dan mi bo zagotovo še veliko časa ostal v spominu.

Hana Huth Lukšič, 6. a

NA KONCERTU

Že ko sem se zjutraj zbudila, sem vedela, da bo ta dan zabaven, zato sem se v šolo odpravila že prej.

Zelo rada poslušam koncerte, zato sem se tega dne zelo veselila. Ko pa sem na odru zagledala Policijski orkester, sem se veselila še toliko bolj.

Policijski orkester nam je zaigral glasbeno pravljico Peter in volk, glasbo iz Tom in Yerrya in glasbo iz Pink Pantherja. Na koncu je orkester zaigral še dve pesmici in mi smo zraven peli. To sta bili Bila je huda mravljica in Tratata, naj igra naša muzika.

Ta koncert mi je bil zelo všeč in zelo se veselim naslednjih koncertov.

Ema Knez, 4. a

Šli smo v Cankarjev dom, kjer smo si ogledali zgodbo o Petru in volku. Izvajal jo je Policijski orkester. Všeč mi je bilo, ko smo peli, ko je voditelj govoril kaj smešnega, kako je dirigent dirigiral, všeč mi je bilo igranje in njihove uniforme.

Upam, da bom lahko še kdaj šla v Cankarjev dom na koncert.

Maša Rovšek, 4. b

Četrtošolci so v petek, 17. januarja, obiskali koncert Policijskega orkestra v CD, ki je izvedel glasbeno pravljico Peter in volk, zaigrali pa so še nekaj znanih skladb. Nekaj njihovih mnenj o glasbenem dogodku:



**Slikanje ob poslušanju glasbe –
Bela krajina**

Manca Kavčič, 5. b

POD ŠOLSKIM DROBNOGLEDOM

- Predstava mi je bila zelo lepa. (Aida Muminović, 4. a)
- Predstava mi je bila zelo všeč, ker se bila zanimiva. Najbolj mi je bilo všeč, ker smo tudi mi peli. (Lara Tekavec, 4. a)
- Najbolj mi je bila všeč glasba iz risank. (Ana Đukić, 4. b)
- Glasbeno pravljico so nam pokazali tudi na power pointu. ... Bilo mi je všeč. (Ariela, 4. a)
- Najbolj mi je bilo všeč, ko smo skupaj peli pesem, ki smo se jo naučili pri glasbeni uri, in glasbena pravljica. (Luka, 4. a)
- Na tem koncertu mi je bilo všeč, da sem spoznal nove inštrumente. Včasih mi pa ni bilo všeč to, da so glasbila igrala glasno. (Aleksej, 4. a)
- Na koncertu se mi je zdelo zelo lepo, še posebej takrat, ko smo peli pesem Tratata. (Tobi, 4. a)
- Najbolj všeč mi je bila vloga ptičke in njen inštrument prečna flavta.

V torek, 18. marca, so učenci 5. razredov prisluhnili koncertu »Marko skače – ljudske teme v slovenski simfonični glasbi«.

Nekaj vtisov petošolcev s koncerta:

- Na koncertu mi je bilo zelo všeč, ker je bilo zanimivo in tudi smešno. (Žiga)
- Zanimiv se mi je zdel simfonični orkester in dirigent. (Liza)
- Na koncertu mi je bilo všeč vse. (Hanna)
- Koncert se mi je zdel zanimiv. Bilo je veliko dobrih pesmi. (Manca)
- Všeč mi je bila glasba in da je bilo vključenega malo humorja. (Iza)
- Bilo mi je všeč in zabavno. (Grega)
- Na koncertu mi je bilo v redu. Všeč mi je bilo, ker so sproti komentirali. (Svit)

GLEDALIŠKI KROŽEK NA FESTIVALU GLEDALIŠKIH SANJ



Z učenci gledališkega krožka smo se po uspešni novoletni prireditvi v šoli odločili, da se bomo s predstavo Obuti maček udeležili 12. Otroškega festivala gledaliških sanj. Na festivalu, ki je potekal v SiTi teatru v Ljubljani, so se v času od 31. marca do 9. aprila 2014 predstavile številne osnovnošolske gledališke skupine iz vse Slovenije. Združil in povezal je veliko število učencev, mladih in nadebudnih gledaliških ustvarjalcev in njihovih mentorjev. Bila je zelo lepa izkušnja, ki je ne bomo nikoli pozabili.

Mentorici: Anja Peternel in Helena Pogorelc Škerlep



WOLKE 7



Z učenci, ki obiskujejo izbirni predmet Nemščina, smo tudi letos sodelovali na video-natečaju Goethe-Instituta "Wolke 7".

Sodelujoči učenci in dijaki so uprizarjali pregovore in reke, pri čemer pa letih ni bilo dovoljeno konkretno omeniti. Uprizorjene fraze so posneli z mobilnikom, pametnim telefonom ali kamero.

Žirija je med 48 prispevkov izbrala 16 spotov. Goethe-Institut je izbrane avtorje povabil v Ljubljano na zaključno prireditev, kjer so povabljeni avtorji uprizorili svoje pregovore in reke. Prireditev se je odvijala 18. marca 2014 v Festivalni dvorani.



Sara, Jasmina, Ana in Selma

Našo šolo so zastopali Anja Habič, David Benedičič, Miha Božnar in Benjamin Kralj ter uprizorili pregovor "Wer zuerst kommt, mahlt zuerst" ali "Kdor prej pride, prej melje". Drugi



učenci in dijaki pa so ugibali, kateri pregovori so bili uprizorjeni. V ugibanju in poznavanju nemških pregovorov so se dobro odrezale tudi naše učenke 8. razreda (Jasmina Alibegić, Selma Hušidić, Ana Jeras, Sara Kralj).

mentorica Anja Peternel

DELO Obisk časopisne hiše Delo



Sprehod po redakcijah

Šest novinarjev Pr(a)ve besede je meseca marca v okviru izbirnega predmeta Šolsko novinarstvo obiskalo našo najbolj znano časopisno hišo Delo. Na Delo smo prišli zjutraj okoli 11. ure. Ko smo vstopili v zgradbo Dela, nas je pričakala novinarka Sonja Merljak. Namestili smo se v sejno sobo in začeli spraševati o časopisni hiši. Izvedeli smo, kako si novinarji sporočajo novice med seboj, kje imajo dopisnike v tujini, kdo so znani Delovi kolumnisti, kakšen je novinarjev urnik, pa še mnogo drugega.

Po končanem pogovoru nas je Bogdan Jugovič popeljal po različnih redakcijah. Videli smo, kako novinarji urejajo in pišejo vsebine.

Nazadnje smo šli še v arhiv dela, kjer so nam pokazali, kako dokumentirajo novice iz časopisa Delo. Pripravili so nam tudi mapo, v kateri so bili shranjeni članki o Francetu Bevku in naši šoli. Med njimi je bil tudi članek o prvem ravnatelju Alojzu Strmoletu. Iz stavbe smo izstopili ob 13.00, kjer smo še srečali urednika sobotne priloge Alija Žerdina, s katerim smo poklepetali.

Po zaključenem ogledu časopisne hiše Delo smo se odpravili proti tiskarni Delo.

Tam so nas ljubeznivo sprejeli ter popeljali v sobo, kjer barvno opremijo časopis. Ogledali smo si velike kovinske tiskarske plošče. To so originali, s pomočjo katerih slike odtisnejo na papir. Izvedeli smo, kako te slike nastanejo in da so sestavljene iz majhnih pikic. Da vidimo sliko barvno, so potrebne tri barve, modra, rumena ter rdeča. S pravo količino določene barve polagajo tiskarske plošče eno na drugo, tako da se natanko prekrivajo. S tem ustvarijo različne odtenke, zaradi katerih vidimo sliko barvno. Nato smo si ogledali peči, ki poskrbijo, da se tisk zapeče na papir.



V arhivu, ki hrani članke tudi o naši šoli.

Nazadnje smo odšli v skladišče. Tam so nas pričakale ogromne role najrazličnejšega papirja. Kot zanimivost smo izvedeli, da 1 tona papirja za časopis stane 750 evrov.



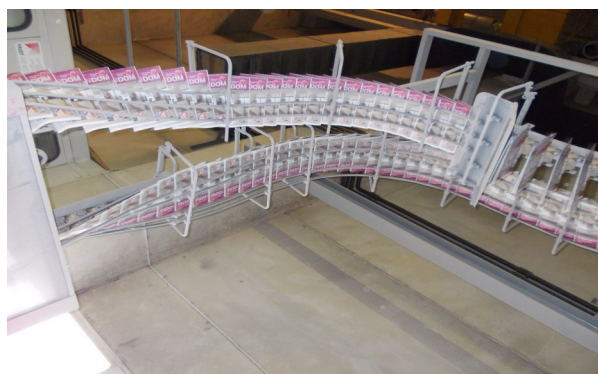
Ogledali smo si tehtnice, na katerih tehtajo papir, ki smo jih tudi sami preizkusili. Časopis, ki se v tovarno vrne, reciklirajo in ga znova uporabijo.

Tako je bil naš ogled zaključen. Po koncu smo se vsi zadovoljni ter polni novih informacij o nastanku časopisa vrnili v šolo.

Slika je sestavljena iz majhnih pikic.



Ob tiskarskem stroju



Ravno takrat so tiskali prilogo Delo in dom.

Ogled je bil zelo zanimiv, saj sem izvedela veliko novega. Najbolj pa me je navdušila tiskarna, kjer so nam prikazali, kako naredijo barvni tisk in slike v časopisu. Nikoli si ne bi mislila, da je to delo lahko tako zakomplicirano, saj lahko že 1% prevelike količine barve povzroči celo zmešnjava. **Barbara Štuhec**



Ob izvodih priloge Dela.



V kleti tiskarne med balami papirja.

Zanimivo je delovanje strojev, vrtijo se z veliko močjo, prenašajo revije na tekočih trakih, ki so na stropu, tiskajo natančneje kot človeško oko ...

Ena bala (rola) papirja je težka okoli 800 kg, lahko tudi več. Iz nje izide več 100 časopisov. En sam časopis stane tiskarno 10 centov, v kar je vključen tisk, papir in zavijanje, ki ga opravi stroj. Če ne bi obiskal tiskarne, ne bi nikoli vedel, kako zanimivo je tiskanje časopisa, preden ga dobimo zjutraj v roke. Obisk tiskarne priporočam vsem! **Vid Višnjei**

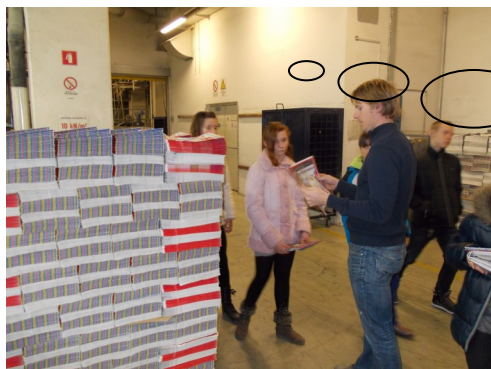
Obisk časopisne hiše Delo mi je bil zelo všeč. Najbolj zanimiv se mi je zdel del, ko smo obiskali časopisni arhiv. Izvedeli smo, da so tam shranjeni prav vsi časopisi in da si pri iskanju pomagamo z letnicami in različnimi besedami. Najbolj me je osupnila gospa, ki je za vsako besedo vedela številsko šifro in je vsak dokument našla v trenutku. **Ana Mulej**



Novinarki Pr(a)ve besede med starimi izvodi Dela v arhivu.



Med tiskarskimi stroji smo vneto poslušali o načinu tiska.



Na koncu smo dobili svež izvod časopisa.

Izvedela sem, da v časopisni hiši dela okrog 170 novinarjev. Veliko novinarjev dela v tujini, kjer imajo svoja dopisništva.

Maša Lavrič

Napisali: Martin, Barbara in Ana

INTERVJU Z DEDKOM



Franc Klopčič je moj dedek, rojen leta 1940, ravno malo pred drugo svetovno vojno. Živel je na kmetiji s svojimi starši. Imel je še dva brata in eno sestro. Po izobrazbi je univerzitetni diplomirani inženir elektrotehnike. Zdaj je že upokojen in živi v Šmartnem ob Savi.

1. Kaj se ti je najbolj vtisnilo v spomin iz otroštva?

Zelo dobro se spominjam, ko sem bil star šest let in sem šel iz šole. To je bilo približno eno leto po vojni. Med vojno so Italijani obešali bombe na žičnato ograjo okoli Ljubljane. Ko sem šel iz šole, sem v grmovju opazil podolgovato stvar, ki je imela žico na koncu. Ker nisem vedel, kaj je to, sem jo dal v žep suknje in jo odnesel domov. Doma sem rekel očetu: »Nekaj imam zate.« Ko je oče zagledal bombo, je zavpil, naj bom pri miru in mi jo vzel. Odnese jo je do Save in jo vrgel vanjo. K sreči bombe takrat ni razneslo.

2. Kaj pa ste delali pri vas doma, glede na to, da ste bili na kmetiji?

Delali smo veliko različnih stvari. Dobro se spomnim, ko so mi govorili starši, kako so leta 1934 delali apno. Na njivi v Javoršici je bilo veliko kamenja, ki je bilo v oviro pri oranju. Zato so kamenje pobrali ter naredili veliko kopo iz lesa, v katero so potem zložili kamenje. Spodaj so naredili luknjo, da so lahko nalagali drva. Tako so apno žgali en teden. Tako so dobili žgano apno. Žgano apno so potem prodali. Z apnom so veliko zaslužili, vendar pa je potem skoraj ves denar pobrala gospodarska kriza.

Kasneje, leta 1966, ko sem zidal hišo, sem kupil žgano apno ter ga nato gasil. Gasil sem ga tako, da sem v jamo dal žgano apno ter ga nato polival z vodo in ga mešal. Ko se je apno ohladilo, sem ga zmešal s peskom ter tako dobil malto.



Žganje apna

3. Kaj pa se ti je najbolj vtisnilo v spomin iz tvojega šolanja?

Najbolj sem si zapomnil, ko me je tvoj praded po mamini strani učil na srednji tehniški šoli.

Po šoli sem moral sejati pesek na Savi. Domačo nalogo sem naredil šele zvečer, ko sem se vrnil s Save. Nekega dne se mi je zdelo, da bo učitelj začel spraševati snov naslednji dan, zato sem se takoj zvečer, ko sem po sejanju peska prišel domov, začel učiti. Bil sem tako utrujen, da sem si moral močiti oči z vodo, da nisem zaspal.

Naslednji dan je res spraševal. Vprašal je mene in še štiri ostale učence, ki pa so živeli v mestu in jim ni bilo treba sejati peska. Oni so dobili nezadostno, jaz pa pet, saj sem imel kljub utrujenosti možgane spočite in polne kisika, ker sem bil celo popoldne na zraku.

4. Kje si se po šolanju zaposlil?

Najprej sem se zaposlil v reaktorju v Podgorici, kjer sem delal od leta 1965 do leta 1967. Tam so bile snovi, ki so zelo sevale, vendar so bile dobro zavarovane. Spomnim se, ko je sodelavec eksperimentiral s pospeševanjem nevtronov. Takrat sem moral delati sključeno, saj bi me sicer curek nevtronov zadel v glavo. Spomnim se tudi, ko je sodelavec za nek poizkus potreboval močno obsevanje. Takrat smo šli vsi za steno, ki nas je ščitila pred sevanjem. Vsi smo točno vedeli, kaj moramo narediti. Nato smo hitro stekli izza stene, opravili svoje delo in stekli nazaj. Tako smo dobili čim manjšo količino sevanja. Po dveh letih pa sem vseeno zaradi skrbi za zdravje zamenjal službo in odšel na oddajnik Kum.

5. Kaj pa si delal na oddajniku in koliko časa si delal?

Na oddajniku smo popravljali in zamenjevali dele, ki so se pokvarili. Na oddajniku pa sem delal od leta 1967 do leta 1970. Spomnim se, ko je imel Tito januarja govor. Če se je oddajnik slučajno pokvaril, je to lahko veljalo tudi za sabotažo. Takrat je bilo veliko snega in ledu. Zaradi teže snega in ledu je žica padla iz nosilca. Zato sva šla s kolegom hitro popraviti napako, saj bi sicer to pomenilo, da ne bi mogli oddajati Titovega govora, česar si seveda nihče ni želel. Zato sem žico kar z navadno vrvjo privezal nazaj. Ko sem žico privezoval nazaj, je bilo zelo nevarno, saj so kosi snega in ledu padali na tla, vendar nama jo je vseeno uspelo popraviti.

6. Ali se vam je na oddajniku zgodila še kakšna okvara poleg te?

Da, spomnim se, ko smo dvigovali in popravljali anteno na vrhu oddajnega stolpa. V gozdu smo posekali visoko smreko in jo privezali na spodnji konec oddajnika. Nato smo na vrh smreke pritrdili škripec. En konec vrvi smo privezali na vrh antene, drugi konec pa smo preko škripca potegnili k nam na tla. Nato smo počasi dvigovali anteno. Smreka se je pod težo zmeraj bolj upogibala, mi pa smo bili na oddajnem stolpu in usmerjali anteno. Ko smo zgornji del oddajnika že dvignili, je bila smreka na meji, da se bo zlomila, vendar se na srečo ni, tako da nam je uspelo pritrditi novo anteno na vrh oddajnega stolpa.

7. Kaj si počel še drugače oziroma česa se še spomniš iz vsakdanjega življenja?

Ko sem se leta 1965 vrnil iz vojske, so mi povedali, da je Vodna skupnost delala nasip ob Savi. Ko je Sava narasla, je prestopila bregove in jim odplavila mešalec za beton. Mešalec je nato ostal na sredini Save. Z bratom Marjanom sva se odločila, da bova mešalec potegnili iz vode. Vendar pa je bil mešalec velik približno dva metra in pol, težek pa je bil več kot pol tone. Na bregu sva zakopala močan tram ter voz, napolnjen z dvema kubikoma peska pripela nanj za utež. Nato sva z verižnim škripcem počasi vlekla mešalec proti bregu. Ko nama ga je uspelo privleči do brega, sva ga pripela na dva konja, ki sta ga nato vlekla skozi vas. Mešalec je bil zaradi svoje teže zelo glasen, ko sta ga konja vlekla po cesti.

Dizelski motor sem nato zamenjal za električnega. S tem mešalcem sem nato delal velike betonske kvadre, ki sem jih nato prodajal. S prodajo kvadrov sem v treh dneh zaslužil toliko, kot sem zaslužil v celem mesecu v reaktorju. Poleg tega si je s tem mešalcem skoraj cela vas mešala beton za hiše.

8. V tvojem času je bil socializem. Kako se je socializem razlikoval od sodobnega kapitalizma?

V času socializma se najbolj spominjam dela na pošti. Takrat sem se počutil kot v zaporu, saj nismo nič delali, ker smo imeli nesposobne šefe, vendar se takrat zaradi socializma nismo smeli pritoževati. Zato sem kmalu zamenjal službo in se zaposlil kot profesor.

V socializmu so bile tudi tako imenovane zadruge. To so bila združenja kmetov. Vsi kmetje so morali oddati svoje stroje, zemljo, zgradbe in orodje v skupno uporabo oziroma državi. V naši družini se s tem seveda nismo strinjali, zato se nismo pridružili zadrugi. Država je veliko bogatih kmetov tudi zaprla in jim pobrala vse, ker se niso pridružili. Mi pa smo morali prinašati krompir in pšenico, ki smo jo pridelali. Ker pa nismo imeli veliko zemlje, tudi nismo pridelali veliko pridelkov. Še zdaj se živo spominjam, kako nam je takrat zmanjkovalo hrane zaradi dajatev državi.

9. Kako je socializem vplival na ostale stvari?

Ko ni bilo socializma, so kmetje vstajali takoj, ko je sonce vzšlo, saj so hoteli narediti čim več. V času zadrug pa so kmetje vstajali pozno, nikomur se ni mudilo na delo, saj je bila vsa zemlja skupna. Ženske so na polju klepetale, namesto da bi delale. Zato je seveda kmalu začelo zmanjkovati hrane. Če takrat ne bi Amerika pomagala in nam pripeljala hrano, bi veliko ljudi umrlo od lakote.

10. Kaj pa si delal med vikendi in prostim časom?



Zelo rad sem hodil v hribe, kar še sedaj obožujem. Ko sem šel v hribe, sem vstal že zelo zgodaj zjutraj in se s kolesom odpeljal do vznožja hriba.

Dobro se spominjam dogodka, ki se nam je zgodil 1. junija leta 1961, ko sem šel z dvema prijateljema na Kamniško sedlo preko Brane. V hribih je bilo še veliko snega in ledu. Ko smo prečkali Kotličce, sta nas opazovali z vrha dve dekleti. Ker se je prijatelj, ki je bil za mano, hotel postaviti, me je hotel prehiteti, vendar mu je nenadoma spodrsnilo. Ker je bil sneg leden, se je peljal navzdol kot po toboganu. Nazadnje se mu je le uspelo ustaviti tik pred prepadom, njegov nahrbtnik pa je odneslo v prepad.

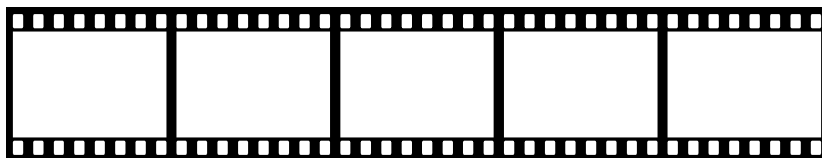
Na srečo sta imela fanta od deklet, ki sta nas gledali, vrvi, tako da smo ga potegnili k sebi. Bil je ves krvav in potolčen, vendar je vseeno lahko hodil. Fanta sta šla iskat tudi nahrbtnik. Kruh, ki je bil v nahrbtniku, je bil dobesedno v drobtinah. Nato smo odšli na Kamniško sedlo in tam prespali. Naslednji dan smo odšli domov.

Ko smo prispeli domov, nas je prijateljova mati, ki se je poškodoval, vprašala, kaj se je zgodilo ob štirih popoldan. To je bilo ravno takrat, ko je prijatelju spodrsnilo. Njegova mama je namreč ravno takrat odšla počivat. Sanjalo se ji je, da jo sin kliče na pomoč.

To se sliši zelo neverjetno in tudi sam tega ne bi verjel, če ne bi tega doživel na lastne oči.

Hvala za tvoj trud in zanimive odgovore.

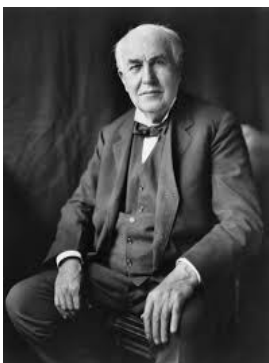
Matic Klopčič, 8. b



Napisala: Eva Bartol, 9. b

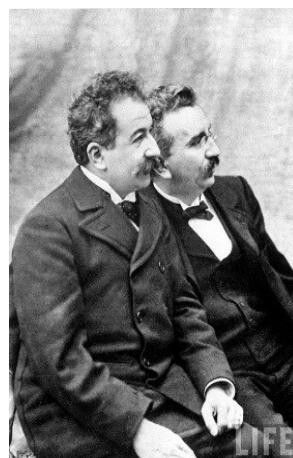
Film je zagotovo ena izmed najpopularnejših oblik zabave. Je ena izmed najtežjih in najmlajših vrst umetnosti, saj združuje besedno, likovno, plesno in zagotovo gledališko umetnost. Pr(a)va beseda vam razkriva, kako je do filma sploh prišlo, kakšne žanre poznamo in kaj vse je potrebno, da lahko gledamo film v kinu.

Začetki filma

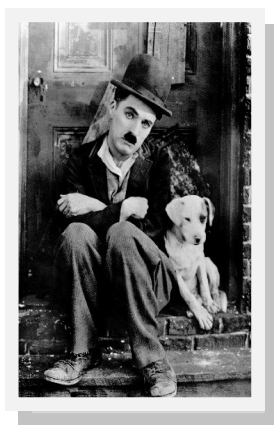


Lahko bi rekli, da je začetnik filma Thomas Alva Edison, ki je skupaj z bratoma Lumiere 28. 12. 1895 v prostoru, ki je bil podoben današnjemu kinu, svetu predstavili prvi pravi film. Leta 1903 pa je Francoz Georges Méliès že posnel prvi »igrani« film: Potovanje na Luno, po romanu Julesa Verna. Méliès pa je bil tudi začetnik znanstvenofantastičnega filma in je že začel uporabljati filmske trike in kulise.

V 20. stoletju so filmske šole po celem svetu snemale vse mogoče filme. Na primer Italijani so snemali filmske spektakle, kot so: Padec Troje, Julij Cezar in Cabiria. Francozi so se zavzemali za zgodbe velikih pisateljev, Danci pa so prekosili celo Hollywood.



Charles Chaplin in nemi film



Morda bi lahko rekli, da beseda nemi film le delno ustreza poimenovanju filma v času med svetovnima vojnoma, saj nemi filmi niso bili čisto nemi, navadno jih je spremljala glasba, ki so jo izvajali v živo. Najprej so imeli le improvizirano spremljavo klavirja ali orgel. Manjša mesta so tako imela pianista, večja mesta pa nato kar cel orkester. Ker nemi filmi niso imeli dialogov ter ostalih govorov, so filmarji naslove filmov priredili tako, da je občinstvo razumelo vsebino filma. Igralci so imeli v nemih filmih zagotovo največjo vlogo. Morali so znati zelo dobro izražati svoja čustva in mišljenja preko obrazne mimike in govorice telesa.

Za največjega igralca in režiserja nemih filmov zagotovo velja Charles Chaplin. Neme filme je snemal že od leta 1913 in najpogosteje tudi sam igral v njih. Najbolj poznani Chaplinovi filmi so: Otrok, Moderni časi, Luči vlemesta in Cirkus. V vseh filmih je uprizarjal zabavnega potepuha, ki je vedno pomagal ljudem v stiski. Ker pa je med Chaplinovim ustvarjanjem zvočni film začel izpodrivati nemega, je bil Charles prisiljen posneti tudi nekaj zvočnih filmov. Zagotovo je najbolj znan Chaplinov zvočni film Veliki diktator. V filmu se režiser norčuje iz velikega nemškega diktatorja, ki ga tudi sam uprizori (kot zanimivost naj povem, da sta bila Chaplin in Hitler rojena na isti dan).

Zvočni film

Prvi celovečerni zvočni film je nastal leta 1927 in je imel naslov Pevec jazza, v glavni vlogi pa je nastopil takratni popularni pevec Al Jolson. Zvočni filmi so potem ko jih je publika že sprejela, popolnoma zasenčili neme, tako da se je za veliko filmskih zvezd nemega filma kariera kmalu končala. Kmalu po iznajdbi zvočnega filma so se v filmski umetnosti pojavile različne filmske zvrsti, ki so se zelo razlikovale od igranega filma. Tako sta se razvili tudi dve novi veji filma. To sta dokumentarni film in risani film.

Dokumentarni filmi so večinoma prikazovali socialne probleme, eksotične kraje ter človekove uspehe. Bolj znani dokumentaristi so bili v svojih filmih objektivni, vendar so hoteli življenje ujeti enako doživeto kot v igranih.



Bolj se je razcvetel **risani film**, ki ga je oživil Walt Disney. Za mlade je ustvaril še danes znane živalske karikature, kot so Miki miška, pes Pluton, racman Jaka ter mnoge druge. Ti liki so se večkrat norčevali iz človeških napak.

Sodobni film

No, pa smo prispeli do nam najbolj poznane oblike filma, ki je zagotovo najmlajša oblika filma, saj se je razvijala vse do danes in se še razvija. Danes film poznamo kot zvrst umetnosti ali pa kot način zabave gledalcev. V Hollywoodu tako

kot v preteklosti še zmeraj v večini ustvarjajo filme, ki so vseč večini ljudi. Vendar obstajajo tudi tako imenovani art filmi, ki jih ustvarjalci izdelujejo zaradi umetniške vrednosti. Po tem se film v teh letih ni kaj dosti spremenil. Bolj se je spremenil na področju tehnologije in pri izvedbi igre igralcev.



Kommerzialni film *Grown up 2* in art film *Kauwboy*.

»FILMSKA POSADKA«

Vsak človek bi najprej rekel, da so za filmsko pridobitev najbolj pomembni igralci. Seveda so, a če se spustimo globlje v podrobnosti, bomo opazili, da so igralci le en delček celote, ki je potrebna, da film sploh nastane.

Za začetek bi lahko rekli, da je ena izmed pomembnejših oseb zagotovo **režiser**. Njegove naloge so: določitev celotnega umetniškega vidika filma, nadzor nad vsebino in scenarijem filma, gibalno in dramsko vodi igralce, izbira prostore, kjer bo film posnet, določi tehnične podrobnosti (položaj kamere, izrez ...) in sodeluje s skladateljem, ki izdela glasbo.

Filmski in televizijski montažer je oseba, ki upravlja s filmsko ali video montažo. Sestavi posnetke v končni izdelek in je odgovoren za kompozicijo posnetkov (dramsko strukturo) in ritem v izdelku. Režiserju pomaga najti najboljše montažne rešitve, dober montažer pa zna rešiti tudi slabo posneto gradivo. Pri montaži filma ima montažer pomočnike, ki mu pomagajo sinhronizirati sliko z zvokom in dokončati film v laboratoriju.

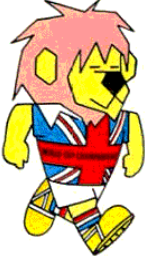
Direktor fotografije je snemalec ali vodja snemalcev in osvetljevalcev pri snemanju filma. Pri manjših produkcijah je odgovoren tako za izgled posnetka, kar pomeni, da skrbi predvsem za pravilne postavitve kamer in osvetlitev posamičnih scen in igralcev, kot za celotno tonsko snemanje. Je režiserjeva desna roka, upošteva njegova navodila, mu svetuje in predstavi možne rešitve zaradi tehničnih omejitev. Režiser se med "lokacijskim scoutom" (angleško *location scout*) z direktorjem fotografije posvetuje o različnih aspektih filmske produkcije, od izbire snemalne opreme do kakovosti in končnega izgleda slike in zvoka.

Izvršni producent nadzoruje delo enega ali več producentov v filmski, glasbeni ali gledališki produkciji. Glasbeni producent nadzoruje snemanje glasbe v glasbenem studiu. Gledališki producent nadzoruje organizacijo in izvedbo gledaliških predstav. Filmski producent zbira denar, nadzoruje organizacijo in izvedbo filma. Televizijski producent nadzoruje organizacijo in izvedbo televizijskih del.

[illegible]

MASKOTE SVETOVNIH PRVENSTEV V NOGOMETU

Nogomet je eden izmed najbolj priljubljenih športov na svetu. Zato človeštvo že od leta 1930 prireja svetovna prvenstva, kjer se pomerijo velesile tega športa. Te športne dogodke pa že dalj časa, natančneje od leta 1966 spremljajo tudi maskote. Slednje naj bi prikazovale nekaj tipičnih značilnosti države gostiteljice, kot na primer kostume, rastlinstvo, običaje, živalstvo.... To pa seveda ni edini namen maskote. Z njo poskušajo organizatorji prvenstvo približati otrokom, preko različnih risank in reklam, ki se predvajajo istočasno s prvenstvom.

 World Cup Willie	Anglija 1966	Prva maskota Svetovnih prvenstev v nogometu in ena prvih maskot, ki so jih povezovali z večjimi športnimi tekmovanji, je lev World Cup Willie. Oblečen je v britansko zastavo z napisom WORLD CUP, kar pomeni svetovno prvenstvo.
 Juanito	Mehika 1970	Juanito je bila glavna maskota prvenstva v Mehiki. Oblečen je v majico mehiške reprezentance, na glavi pa nosi sombrero, značilno pokrivalo za Mehiko in njene tradicionalne kavboje. Na klobuku je viden napis MEXICO 70. Dečkovno ime je Juan (-ito je pomanjševalnica), kar je pogosto špansko ime.
 Tip in Tap	Zahodna Nemčija 1974	Tip in Tap sta rdečelična dečka, oblečena v opravo Nemčije. Na majici levega je napisano WM, na majici desnega pa 74, kar skupaj pomeni Weltmeisterschaft 74 (svetovno prvenstvo 74).
 Gauchito	Argentina 1978	Gauchito predstavlja dečka, oblečenega v belo-modre barve, ki so barve argentinske zastave. Njegov klobuk, z napisom ARGENTINA 78, ovratna ruta in bič so značilni za argentinske gavčarje (argentinski pastirji). Od tod prihaja ime Gauchito s pomanjševalnico -ito.
 Naranjito	Španija 1982	Maskota predstavlja pomarančo, ki je tipično sadje v Španiji in nosi majico države gostiteljice. Ime Naranjito prihaja iz naranja, kar v španščini pomeni pomaranča. Naranjito je do sedaj edina maskota, ki so jo ustvarili iz sadja.

 Pique	Mehika 1986	Maskota predstavlja zelen čili, na glavi pa ima rumen sombrero, ki so ga nosili tradicionalni mehiški kavboji charri. Ta maskota pa nosi še en stereotip Mehičanov, in sicer dolge, črne, navzgor privzdignjene brke. Zanimivo je, da maskota ne nosi dresa reprezentance, temveč navadno rdečo majico. Pique pa ima še eno posebnost, saj ga je skicirala hčerka predsednika Mehiške nogometne reprezentance. Njegovo ime izhaja iz besede picante, kar v španščini pomeni pikantne paprike.
 Ciao	Italija 1990	Ciao predstavlja enostavno figuro nogometnega igralca, ki ima namesto glave žogo. Oblečen je v italijansko zastavo. Od ostalih maskot se loči predvsem po tem, da ne predstavlja živali ali sadja, pač pa figuro iz paličic. Ime je dobila po italijanskem priljubljenem pozdravu ciao.
 Striker	ZDA 1994	Maskota predstavlja psa, oblečenega v dres ameriške nogometne reprezentance. Ime Striker je bilo izbrano na glasovanju, v slovenščini pa pomeni napadalec. Predstavlja mladost in razburljivost nogometa.
 Footix	Francija 1998	Footix je petelin, ki je simbol Francije. Oblečen je v barve francoske zastave. Ime je sestavljeno iz besed football (nogomet) in končnice -ix iz priljubljenega filma Asterix. Ostala predlagana imena za maskoto so bila Raffy, Houpi in Gallik.
 Ato, Kaz in Nik	Koreja, Japonska 2002	Ato (oranžna), Kaz (vijolična) in Nik (modra), so računalniško ustvarjena bitja. So člani moštva v Atmobillu (izmišljen šport podoben nogometu), kjer naj bi bil Ato trener, Kaz in Nik pa igralca.

 Goleo VI in Pille	Nemčija 2006	Goleo (lev) in Pille (govoreča nogometna žoga) sta še danes dve izmed znanih maskot. Lev je oblečen v nemško nogometno opravo, veliko kritik pa je povzročilo to, da nima hlač. Njegovo ime je sestavljeno iz besed gol in leo (latinska beseda za leva), medtem ko je Pille v Nemčiji pogovorni izraz za nogometno žogo.
 Zakumi	Južna Afrika 2010	Zakumi je leopard z zelenimi lasmi in oblečen v dres države gostiteljice. Njegovo ime izhaja iz besed ZA (kratice za Južno Afriko) in besede kumi, ki v večini afriških jezikov pomeni število deset.
 Fuleco	Brazilijska 2014	Redka vrsta brazilskega pasavca je postala maskota letošnjega svetovnega prvenstva v nogometu, ki ga bo gostila velesila tega športa Brazilija. Fuleco je oblečen v barve brazilske zastave. Večinoma je rumene barve, z zelenimi hlačkami in modrim oklepom ter repom. Ostali predlagani imeni sta bili Amijubi in Zuzeco.

Letošnjega nogometnega svetovnega prvenstva se bo udeležilo kar 32 držav iz celega sveta. Prvenstvo se bo odvijalo na 12 stadionih, med njimi tudi na slovit Maracani. Maracana, stadion v Rio de Janeiru, bo v središču pozornosti 13. 7., ko bo tam potekalo finale prvenstva. Stadion sprejme kar do 78. 448 gledalcev, kar je skoraj 4 krat več kot največji stadion Stožice v Sloveniji. Med drugim se bo prvenstvo odvijalo tudi na stadionih v Sao Paulu, Salvadorju, Natalu, Brasilii in drugih.

Kljub temu da se slovenski reprezentanci ni uspelo uvrstiti na letošnje svetovno prvenstvo (ki bo potekalo od 12. 6. do 13. 7. 2014), pa ga verjetno vsi že z vso vnemo pričakujemo. Morda pa bomo zaigrali že na naslednjem svetovnem prvenstvu v Rusiji leta 2018 ali pa v Katarju 2022.

Lep nogometni pozdrav.

Barbara Štuhec, 7. b

Viri in literatura: Wikipedia

Sanjski kraji, ki jih še niste odkrili

Kmalu bo poletje. Najbrž se boste odpravili na dopust. Če se ne morete odločiti, kam bi odpotovali, vam Pr(a)va beseda predlaga nekaj krajev, za katere smo prepričani, da vam bodo všeč.

Ponujamo vam nekaj namigov za odkrivanje dežel, ki niso še množično obiskane.

ZELENORTSKI OTOKI:

Iz leta v leto postajajo ti otoki, ki se nahajajo ob zahodni afriški obali, bolj priljubljeni. Turistično najbolj obiskan otok med njimi je Sal, ki ima mednarodno letališče in prekrasno obalo in plaže.



LIBIJA:



Težko je verjeti, da obstaja še kje del sredozemske obale, kjer ne bomo naleteli na turiste z vsega sveta. Če želite mir, obiščite Libijo. Ima dolge čudovite, skoraj nedotaknjene plaže.

MOZAMBIK:

Mozambik je eden od krajev, ki bo v bodočnosti ena od turističnih točk. V Mozambiku živijo številne zanimive živali, ki niso nevarne človeku.



ALŽIRIJA:



Podobno kot v Libiji vas tudi v Alžiriji čakajo čudovite plaže in turistično neokrnjena ponudba. Splača se obiskati tudi notranjost države, ki je bolj gorata.

BURMA:

Burma ima na stotine prekrasnih otočkov, rajske plaže in neokrnjeno naravo. Nekateri jo opisujejo kot Tajsko, kakršna je bila pred stotimi leti, skratka neokrnjena.



LAKKADIVI:



Lakkadivi je majhno indijsko otočje, ki leži severno od Maldivov in ne pozna še množičnega turizma kot Maldivi. Kot lahko vidite na sliki, vas tam čaka vse potrebno za odlične počitnice: palme, viseče mreže, čisto morje in dobra klima.

Če pa si ne boste izbrali ene izmed zgoraj naštetih možnosti za letošnje počitnice, vam želimo, da se spočijete in uživate na morju, kamorkoli se boste napotili s svojimi starši, sorodniki ali prijatelji. Želimo vam prijetne počitnice in veliko pustolovščin.

Maša Lavrič, 7. a

Kako z lahkoto do boljših ocen?

Vsi se radi zabavamo ter preživljamo prosti čas tako in drugače. Ko pa pride na vrsto učenje, pa nismo vsi več tako navdušeni. Za učenje hočemo porabiti minimalno število časa in na koncu dobiti odlično oceno. Vendar pa ne gre tako riniti z glavo skozi zid. V vsako solidno oceno je vloženo veliko časa in truda, vendar pa se dá veliko stvari s preprostimi nasveti precej olajšati. Tu je zbranih nekaj nasvetov, ki ti bodo pomagali izboljšati ocene, če ne v letošnjem letu, za kar je že prepozno, pa v naslednjem šolskem letu.



SLOVENŠČINA:

SLOVNICA: Pomembno je, da se dobro naučiš vsa slovnična pravila in nato delaš veliko vaj, saj veliko pravopisnih pravil z lahkoto zelo hitro pozabiš.

PISANJE SPISOV: Ne glede na to, ali je spis šolski ali ga pišeš doma, moraš pred pisanjem narediti miselni vzorec ali pa oporne točke. To ti bo zelo pomagalo, saj boš tako v vsakem trenutku vedel, kaj sledi. Preden spis oddaš, ga obvezno še enkrat preglej in popravi napake.

ZGODOVINA, GEOGRAFIJA, BIOLOGIJA ... (predmeti z obširnimi teksti):

V daljšem besedilu moraš izluščiti bistvo ter ga zapisati (lahko tudi v obliki miselnega vzorca). To stori pri vsakem besedilu, na koncu pa ponovi še vse, kar si zapisal.

V besedilu si tudi podčrtuj pomembne stvari. Važno je, da celotno besedilo razumeš, ne pa da si ga v celoti zapomniš.

MATEMATIKA:

Ko se učiš matematiko, moraš ponoviti vse zakone in pravila, ki so zapisana v zvezku in učbeniku. Ko misliš, da vse razumeš, moraš delati vaje, saj je to edini način, da se naučiš matematiko. Dobro je, da vsak dan narediš nekaj nalog in računov, če pa se pri računanju zmotiš, moraš ugotoviti, kje si se zmotil in narediti še več podobnih nalog in računov, da teh napak ne boš več ponovil. Vedno koga vprašaj, če česa ne razumeš.

NASVETI ZA UČENJE:

BRANJE: Ko bereš snov, je dobro, da bereš hitreje kot po navadi, saj bodo tvoji možgani tako hitreje in bolj učinkovito delovali (več kot 400 besed v 1 minuti). Vendar pa si svoje branje sam prilagodi tako, da ti bo odgovarjalo.

ČAS UČENJA: Najbolje se je učiti dopoldne, ko si najmanj utrujen, če pa si dopoldne v šoli, se uči po 15. uri. Na splošno se je najboljšo učiti sproti, če pa ti to ne uspeva, se začni npr. 14 dni pred testom učiti in vsak dan predelaj nekaj poglavij.

ODMORI: Med učenjem si vzemi krajše odmore od 5-15 minut.

CILJ: Na začetku dneva si je dobro postaviti določen cilj, npr. danes bom naredil domačo nalogo, se učil matematiko in napisal referat. Cilj pa si postavi tudi na začetku leta npr. letos si želim imeti vse predmete zaključene 4 ali 5.



PRVI VTIS: Pri spraševanju je pomembno, da daješ vtis, da si bolj samozavesten, kot si v resnici, saj boš na koncu tako dobil boljšo oceno, kot pa če bi se obotavljal in tiho neprepričano govoril.

RAZUMEVANJE: Snov moraš popolnoma razumeti, ne pa da se »napiflaš« dobresedne stavke.

KITAJSKI HOROSKOP

Kitajski horoskop je le ena izmed vej obsežne vede astrologije. Je skoraj povsem drugačen od nam bolj domačega zahodnega horoskopa, njegov izvor pa sega daleč v večtisočletno zgodovino. Ljudje pa ga prebirajo zato, da bi postali boljše osebe ter ugotovili svoje pozitivne pa tudi negativne lastnosti.

KITAJSKA ASTROLOGIJA

Sestavljena je na podlagi luninega cikla, ki traja 12 let. Vsako leto ima svoje ime, ki se na 12 let ponovi (npr. leto 2000 in 2012 sta v znamenju zmaja). Imenujejo se po prvih dvanajstih živalih iz stare legende o Budi. Te živali so: podgana, bivol, tiger, mačka, zmaj, kača, konj, koza, opica, petelin, pes in merjasec. Ljudje pravijo, da si v srcu povezan z živaljo, ki je znamenje leta v katerem si rojen.

Kitajski horoskop pozna 5 elementov, vsak od njih pa ima pozitivno ali negativno silnico, ki vzdržujejo vesolje v ravnovesju.

Podgana	1912	1924	1936	1948	1960	1972	1984	1996	2008
Bivol	1913	1925	1937	1949	1961	1973	1985	1997	2009
Tiger	1914	1926	1938	1950	1962	1974	1986	1998	2010
Mačka	1915	1927	1939	1951	1963	1975	1987	1999	2011
Zmaj	1916	1928	1940	1952	1964	1976	1988	2000	2012
Kača	1917	1929	1941	1953	1965	1977	1989	2001	2013
Konj	1918	1930	1942	1954	1966	1978	1990	2002	2014
Koza	1919	1931	1943	1955	1967	1979	1991	2003	2015
Opica	1920	1932	1944	1956	1968	1980	1992	2004	2016
Petelin	1921	1933	1945	1957	1969	1981	1993	2005	2017
Pes	1922	1934	1946	1958	1970	1982	1994	2006	2018
Merjasec	1923	1935	1947	1959	1971	1983	1995	2007	2019

KITAJSKI HOROSKOP 2014: leto viharnega konja

Obdobje (od 31. januarja do 18. februarja) bo še posebno pestro, saj je v znamenju konja, ki je eno najbolj energičnih znamenj.

Pozitivne lastnosti konjev: veselost, priljubljenost, družabnost, aktivnost, uspešnost, vročernost, privlačnost, bistrost ...

Negativne lastnosti konjev: nepotrpežljivost, nepopustljivost, egoizem, nemirnost, brezobzirnost ...

Slavni ljudje, rojeni v letu konja: Neil Armstrong, Kristen Stewart, Cindy Crawford, Emma Watson, Oprah Winfrey, Ashton Kutcher ...



V prijateljstvu se dobro ujamejo z zmaji, zajci, kačami ter merjasci. Nikakor pa se nikoli ne ujamejo s podganami in leto podgane je zanje najhujše.

OGNJENI KONJ je redko znamenje, ki se pojavi le vsakih 60 let v letu konja. Ognjeni konji imajo vse lastnosti konja, le da so še bolj izrazite. Azijci se leta, ko nastopi ognjeni konj, izjemno bojijo, saj so zelo neugodna za konje.

Letos nas zagotovo čaka izjemno razburljivo in pestro leto, polno adrenalinskih in nepredvidljivih situacij. Leto 2014 pa tudi zaznamuje številka 7, ki bo prinesla obilico svežih idej ter potrebo po skupnem sodelovanju.

Ana Mulej, 7. b

Viri in literatura: <http://www.e-horoskop.si/kitajski-horoskop/>



SANJSKA SLUŽBA – LEGO ARHITEKT

Kocke Lego so ena izmed najbolj priljubljenih igrac na svetu. Po novem ne nudijo neskončne zabave samo otrokom, temveč tudi odraslim. Za to je zaslužen Rok Žgalin Kobe, 30-letni Slovenec, ki je sestavljanje kock Lego spremenil v svojo službo.

Rok Žgalin Kobe je v stik z podjetjem Lego prišel preko razpisa, potrebovali so namreč mlade sodelavce, ki bi razvijali arhitekturni studio Lego. V tem studiu s pomočjo kock reinterpretirajo slavne stavbe, kot so londonski **Big Ben**, tokijski **Hotel Imperial**, **sedež Združenih narodov** v New Yorku itd. Vsak model predstavlja svetovno znano stavbo v mikroizvedbi. Rok je zadolžen za razvijanje teh modelov. To, da je po izobrazbi arhitekt, mu zelo pomaga pri delu, saj veliko bolje razume dizajn in konstrukcije

stavb.

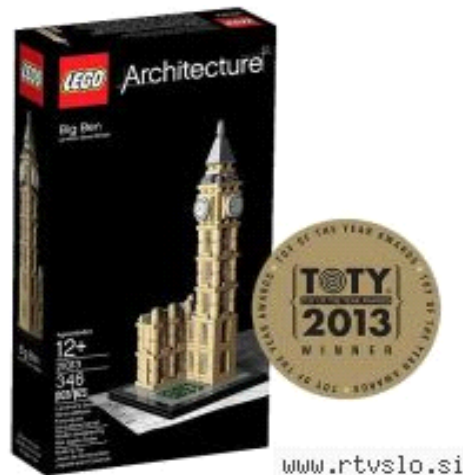
Njegov oddelek upodablja stavbe iz kock tako dobro, da so prejeli nagrado za igračo leta 2013. Rok pravi, da jih na vrhu ohranja prav to, da so bolj kreativni od konkurence. Zaradi samega koncepta Lego kock lahko iz njih naredi sestavljalec karkoli, druge igrače pa so mrtev kos plastike. Tudi zato jih starši radi kupujejo otrokom.

In kako se počuti Rok kot uslužbenec v Legu? Pravi, da super. Delovno okolje je zelo stimulativno. Na hodnikih so koši za košarko, stroji za sladoled in vitrine s slaščicami.

Dobiček prinašajo tudi projekti, ki jih kupci sami naročijo. Kupec si lahko zaželi zgradbo, ki jo potem arhitekti upodobijo v Lego izvedbi. Tako se lahko nekega dne upodobljene s kockami znajdejo tudi kakšne slovenske stavbe.

Postopek izdelave modela je dolg. Najprej ustvarjalci modele narišejo na papir. Vedno je v igri okoli petdeset zamisli. Modeli se razlikujejo po velikosti, zahtevnosti gradnje in uporabljenih kockah. Potem izberejo ožji izbor in ga te stavbe iz kock zgradijo. O zmagovalcu se posvetujejo s predsednikom podjetja Lego. Model, ki je izbran, gre na police trgovin.

Lego je večna igrača, saj spodbuja kreativnost in lahko z malo domišljije obudi še najbolj nemogoče sanje. Sedaj si lahko arhitekturne sanje vsak pričara tudi doma.



Martin Simčič, 8. a



Foto: www.times.si

Ris je evropska mačka. Samec je večji in močnejši od samice, povprečen ris tehta okoli 30 kg. Noge ima dolge, daljše zadnje pa mu omogočajo močan odziv. Kremplji so ostri in močni, skriti v

šapi. Ris lovi iz zasede. Njegov plen so gamsi, mufloni, jeleni, srne. Dnevno potrebuje 2 kg mesa.

Takrat ko je zaradi podrtega drevja in uničenja ograje v živalskem vrtu pobegnil ris, se je na socialnem omrežju Twitter pojavil uporabnik imenovan @RisIzpodRožnika. Neznanec tvita zabavne stvari glede pobeglega risa. Nazadnje je napisal tuit, ko je šlo za lažni alarm, ko naj bi starejši človek okoli hiše videl risa: »Ne nasedajte cenenim mačkam, ki se izdajajo za plemenite rise.« Kmalu zatem sta se pridružila še uporabnika, ki se imenujeta @MedoRožnik in @PingvinRožnik. Ni dvoma, da se bo živalski internetni družini pridružil še kakšen prebivalec živalskega vrta.

Vid Višnjei, 7. a

ŽIVLJENJE KOT V FILMU

Roman z naslovom Življenje kot v filmu je pri svojih komaj 17. letih napisala sodobna mladinska pisateljica Nejka Omahen. Knjigo je leta 2000 izdala založba DZS.

Glavna junakinja zgodbe je štirinajstletna Julija, ki s štiri leta mlajšim bratom in očetom režiserjem živi v Ljubljani. Mama ji je umrla, ko je bilo Juliji sedem let. Njeno življenje teče po ustaljenih tirnicah: šola, ples, prijatelji. Dokler oče nekega dne ne napove, da se bodo preselili k njegovi novi prijateljici izven Ljubljane. Julija se mora sprijazniti z dejstvom, da bo dobila sestro, zamenjala šolo ter nehala obiskovati plesno šolo.

Sprva je vse dobro, nato pa se njeno življenje postavi na glavo. Jasna, njena nova sestra, jo vse bolj občuduje, si sposoja njene obleke in jo spremlja na vsakem koraku. Kmalu prevzame njeno identiteto in stvari se močno zapletejo. Teh težav nihče ne opazi, zato se Julija z njimi sooči sama. Medtem si pridobi veliko novih prijateljev, odkrije družinsko skrivnost ter sreča prvo simpatijo.

Zgodba se razplete v avtu, ko se družina vrača iz snemanja. Toda zgodi se prometna nesreča ...

Kívi (znanstveno ime zanj je apteryx) je edini rod ptičev iz družine kivijev. Ta ptič živi samo na Novi Zelandiji. Na začetku so to družino tradicionalno uvrščali v red nojevcev, sedaj pa predstavlja samostojni red kivijev.

Kivi je ptič, ki nima peruti, ima dolg roženi kljun. Na sebi pa ima grobo perje, ki je bolj podobno rjavemu kožuhi. Z močnimi nogami si pomaga poiskati hrano, tako da razbrskajo zemljo in nato kljuvajo po tleh. Pri iskanju plena jim pomagata tudi dve nosnici na koncu kljuna. Kiviji so aktivni predvsem ponoči - dan pa po navadi preživijo v svojem brlogu. Posebnost kivijev je, da za mladiče ne skrbijo samice, temveč samci.

Patricia Đokić, 7. b



Foto: cudapriode.com

Knjiga je primerna za vse najstnike, nekatere odrasle in otroke, ki se morda soočajo s podobnimi težavami.

Tematika je zanimiva in poučna, tako za odrasle kot za otroke. Vliva ti veliko veselja do branja, saj nikoli ne veš, kaj bo sledilo.

Knjiga mi je bila zelo všeč, saj je tema zanimiva. Pisateljica uporablja bogat jezik, tako da se med branjem nikoli ne dolgočasiš. Priporočam jo vsem sovrstnikom. (Pa ne se ustrašiti, če je malce debelejša). Prijetno branje.

Barbara Štuhec, 7. b

BILO JE NEKOČ

Nekoč, davno od tega, sem bil suženj v starodavnem Egiptu. Bil sem v mestu Kairo.

Faraon se je odločil, da bom suženj za gradnjo. To mi ni bilo všeč. Ampak tako delo sem moral imeti. Naslednji dan sem začel delati. Bilo je težko, ker sem moral zelo hitro delati, ker če bi delal počasi, bi me topli z bičem. Poskusil sem se upreti, a so me z bičem narahlo udarili po glavi in rekli, prej boš končal, prej boš imel prosti čas. Upošteval sem jih in res sem imel prej prosti čas. Srečen sem bil, da smo lahko spali. A kar naenkrat se je iz gradu slišalo kričanje. Zjutraj so sporočili, kaj je bilo. Faraon in faraonova žena sta bila umorjena. Morali smo narediti piramido. To je bilo tako težko delo in sredi gradnje smo zaslišali ropotanje in trobljenje na trobento. Bili so Rimljani. Vse bogastvo v piramidi je bilo skrito. Rimljani so prišli do nas in rekli, kje je zlato. Julij Cezar ni rekel nič, potem je hotel vedeti, kje je zlato. Izdali smo mu vhod in poslal je enega svojih viteзов. Nikoli se ni vrnil, potem ko je nekaj ur poteklo, so prišli vitezi in bila je vojna. Mi sužnji pa smo ta čas šli proti jugu Egipta in zbežali. Premislili smo si in šli proti Grčiji. Plavali smo in plavali, dokler nismo našli plavajočih delov ladje, ki je bila razstreljena. Tako smo plavali do Grčije. Tam smo živeli in nismo bili sužnji. Čez nekaj dni smo bili napadeni. Že spet je bil kriv Julij Cezar. Spet smo bežali, a s konji, ki sem jih imel v hlevu. Ko smo prišli nekam, smo ugotovili, da smo v Rimu. Tam sem živel in na sprehodu sem videl Julija Cezarja. Pozabil sem reči Ave Cezar in sem odšel, dokler ni nekdo prišel do mene in rekel, da sem pozabil reči Ave Cezar. Brigalo me ni, in sem šel naprej.

Lepo sem živel v Rimu. In enkrat, nekega dne, je umrl tudi Julij Cezar.

Leon Sedmak, 4. b

MED ODMOROM

Odmor je najboljši del pouka, vendar je bil ta odmor nekaj posebnega.

S prijatelji smo se igrali z žogo. Enkrat sem jo vrgel premočno in pristala je na zgornji okenski polici. Poskušali smo splezati, a vsak je štrbunknil dol. Prekmalu smo se bili primorani usesti na klop. Imel sem zelo slabo vest. Čez nekaj časa je v razred prišla naša učiteljica.

BILO JE NEKOČ

Nekoč v davni preteklosti so na Zemlji živela bitja, ki si jih danes težko predstavljamo. Danes za njimi ni ostalo nič, vendar še naprej živijo v mitologiji in v pravljicah. Ker je bil svet takrat tako zelo drugačen, me zgodbe o tem zelo privlačijo.

Trenutno berem knjigi z naslovom Hobit in Gospodar prstanov. V knjigah najdemo poleg ljudi tudi druga, ne-navadna bitja: viline, škrate, zmaje, hobite ... Verjetno večina teh bitij živi zgolj v človeški domišljiji. Tega pa ne morem reči za hobite. Na televiziji sem gledala znanstveno oddajo o hobitih. Gre za človeku podobna bitja z znanstvenim imenom Homo floresiensis in so nekoč živela na področju današnje Indonezije. V višino so merili do enega metra. Znanstveniki so na osnovi izkopanih okostij ugotovili, da so izumrli pred približno 12.000 leti. V mitih domačinov pa so ta bitja še zelo živa. Nekatere njihove pripovedi so takšne, kot da so ti hominidi izumrli šele pred kratkim. Bitja so bila zelo podobna sodobnemu človeku. Živel so v skupnostih v jamah in znali so zanetiti ogenj.

Na osnovi te oddaje sem ugotovila, da v mitih in legendah ne nastopajo samo domišljajska bitja. Zgodbe, ki so se prenašale iz roda v rod, imajo velikokrat resnično ozadje in danes prav gotovo ne poznamo vsega. Mnoge so se žal izgubile za vedno.

Kaja Trontelj, 4. b

In vsi smo bili okregani. Ko smo bili v podaljšanem bivanju, je Luka, moj najboljši prijatelj, vrgel proti polici ključ in ponesreči razbil steklo okna. Zato je moral plačati odškodnino. Šele takrat sem se spomnil na hišnika. Učitelja sem vprašal, ali ga lahko poiščemo. Rekel je, da ga lahko. Vsi smo stekli po šoli in Nal ga je našel. Hišnik je prišel v razred, postavil lestev in vzel žogo s police. Vsi smo se mu zahvalili. Ko sem prišel domov, sem moral dogodek pojasniti staršem.

Odmori so mi všeč, ampak ne takšni. Takšni so izjeme. Če se vam pripeti podobna nezgoda, raje ne poskušajte žoge rešiti sami. Še danes namreč čutim bolečino v nogi, ker sem pri reševanju žoge nerodno padel.

David Malneršič, 4. b

SANJAL SEM

Na računalniku rad igram dirkalne igrice. V takih igrah velikokrat zmagam. Zadnjič sem sanjal, da sem v resnici dirkal z avtom.

Imel sem najboljši avto. Bil je zelene barve. Vsi so ga občudovali. Imel je zelo močen motor in poseben nitro pogon. Tekmoval sem proti najboljšemu dirkaču. Borila sva se za zlat pokal. Oba sva hitro štartala. Malo sem zaostal. Pritisnil sem na plin in povedel. Zelo hitro sem vozil. Komaj sem prevozil ovinke. V daljavi sem zagledal cilj. Tekmec me je skoraj dohitel. Zelo sem si želel zmagati. Zato sem vklopil nitro pogon. Za mano so se pojavili plameni. Drugi avto je od hude sile razpadel. Zmagal sem! Dobil sem zlat pokal. Doma sem ga dal v omaro in odšel spat.

Zjutraj sem se zbudil, a pokala ni bilo v omari.

Blaž Moharič, 4. a

Moj konjiček (hobi)

Od vseh športov, ki sem jih preizkusil, je tenis eden mojih najljubših. Treniram ga na teniški akademiji Breskvar. Imam tri treninge na teden. Prvi trening je v ponedeljek, drugi v sredo in tretji v petek. Z mano trenira tudi moja najljubša prijateljica Špela. Moj najljubši učitelj je Jaka.

Vsako leto odidemo tudi na priprave v Portorož. Tam je zelo zabavno. Če ima kdo rojstni dan, lahko s sabo prinese sladkarije. V Portorožu treniramo 6 ur na dan. Vsak večer pa imamo sestanek. Zelo se zabavamo. Vsak dan vadimo tudi kondicijo. Letošnjih priprav, ki bodo aprila, se že zelo veselim.

Lan Tošič, 4. a



Moj hobi

Moj hobi je ustvarjanje.

Med prostim časom rada rišem že od malih nog. Sčasoma sem začela delati vedno težje stvari. Zaradi moje ljubezni do ustvarjanja jaz, mami in prijateljica Martina organiziramo posebne dneve, ki jim pravimo ustvarjalnice. Ustvarjalnice so ponavadi pred večjimi prazniki. Za veliko noč izdelujemo košarice in barvamo pirhe, za božič pa poleg daril in voščilnic izdelujemo tudi darilne vrečke in papir za zavijanje daril. Za osebne praznike mojih staršev darila pogosto izdelam kar sama. Kot na primer, ko sem tatiju za valentinovo podarila veliko sliko, sestavljeno iz majhnih srčkov. Včasih pa ustvarjalnice pripravimo kar tako. Takrat ustvarjamo nakit, obeske, magnetke, slike ...

Naš najbolj slasten izdelek je hiša iz sladkarij, ki je pristala v tatijevem trebuhu. Moj hobi je super.

Gaja Kreševič Cimperman, 4. a

Na počitnicah

Na počitnicah sem bila na mariborskem Pohorju. Z nami je bil še stric Iztok z družino. Iztok ima dva sinova: Lovra, ki je star osem let, in Jalna, ki je star štiri leta.

Vsi razen mojega brata Roka smo prišli na mariborsko Pohorje v nedeljo. Rok je prišel v ponedeljek, ker je imel obveznosti v šoli. Imeli smo srečo, saj so bili dnevi zelo lepi, sončni in topli, na smučišču pa je bilo dovolj snega. Včasih me je zvečer zeblo v noge. Le redkokdaj je bilo oblačno. Smučali smo vsi razen tete Irene. Ona je kuhala in čuvala Jalna, ko ni smučal. Prvič smo šli na smučišče v nedeljo zvečer, in sicer na nočno smuko. Na smučišču sem vozila slalom z dolgimi in kratkimi zavoji, včasih sem vozila po eni smučki ter vzvratno in pri zavijanju sem se s prsti dotikala tal. Površina je bila ponekod gladka, drugje pa valovita. Večinoma smo smučali cel dan, od 9:30 do 15:30, zvečer pa od 18:00 do 20:45. Okrog 13:00 smo imeli daljšo pavzo in pojedli sendvič ali krompirček ter popili čaj, ob 16:00 pa smo imeli kosilo. Takoj, ko smo prišli v apartma, nas je že čakalo kosilo. Lačni smo sedli k mizi, pojedli kosilo, nato pa malo počivali. Med počitkom smo brali knjige ali se igrali igrice na PSP-ju ali na telefonu.

Počitnice na Pohorju so hitro minile. V petek dopoldan smo še smučali, nato pa smo pospravili apartma in se odpravili proti domu.

Ariela Medved, 4. a

CIRKUŠKE ŽIVALI

Pred sedemsto leti,
nekega dne,
v Staro Ljubljano cirkus prispe.

V njem so živali,
ki jih do tistega dne
v tem mestu ni nikdar
še videl nihče.

A to niso živali,
ne, to so stvori.
Veliki in glasni
in predvsem – strašni.

Kača se zvija,
lev rjovi,
ko pa pride žirafa,
se vrhunec zgodi.

Lepa in vitka
dolgovrata princesa,
meščanom nažene strah v kosti.
Čeprav v resnici sploh ni tako strašna,
ona si le aplavza želi,
ter se poleg tega še prešerno smeji.

Meščani navdušeno
ploskajo, vpijejo, ko cirkus v drug kraj odhiti.
In od presenečenja
se še teden dni
le o cirkusu govori.

Lucija Stanko, 5. a



NAROBÉ SVET

Če letajo po zraku ribe,
če ljudi berejo knjige,
če spiš namesto ponoči podnevi,
če sonce sveti le na levi,
če televizijski ekran gleda v nas,
če hlače zategnejo si pas,
če mama v vrtec vsak dan hodi,
če malček sam podjetje vodi,
če z goli streljaš v žoge,
če iz glave rastejo ti noge,
če pipa teče iz vode,
če tak je kje na svetu red,
je takšen red narobe svet.

Lucija Stanko, 5. a

KAKO NAREEDITI SNEŽAKA?

Rabiš ščepec domišljije,
malo snega in
srca za dva.

Dodaš še klobuk,
korenček in trup.

In če kaj še želiš,
lahko snežaka
po svoji želji narediš.

Lucija Stanko in Vivi Dobnikar, 5. a

KAKO SE ZNAJDEŠ V VILINSKEM SVETU?

Najprej zaspiš
in ko se zbudiš,
se znajdeš v deželi,
polni vilinskih hiš.

In če to še ni dovolj,
prihiti še kakšen Sloj.

Sloj je kuža, ki te pazi,
je vilinec, ki te straži.
Rad se bi s teboj igral,
vile bi prav rad spoznal.

A teh sanj je kmalu konec,
ker je počil lonec.

Lucija Stanko in Vivi Dobnikar, 5. a

STRAHOVI V MOJEM STANOVANJU



Nekega čisto običajnega dne, ko sem šla z bratom domov, se

je zgodila zelo čudna stvar. Ko sva prišla domov, je brat odšel v trgovino. Ostala sem sama.

Ker sem bila sama, mi je bilo malce neprijetno. Vedno kadar sem sama doma, je tako tiho, a tokrat se mi je zdelo, da v hiši vlada bolj močna tišina kot ponavadi. Nekakšna čudna tišina.

Hotela sem oditi v svojo sobo, ko sem pod stopnicami zaslišala cviljenje. Obrnila sem se in zagledala senco nekega bitja. Postalo me je tako strah, da sem stekla po stopnicah kolikor hitro sem mogla. Ko sem pritekla do svoje sobe, sem spodaj zaslišala krike, zato sem hitro zaprla vrata, ki vodijo v mojo sobo. Oddahnila sem si ter se zleknila na posteljo, saj sem mislila, da je vsega konec. Ko sem nekaj časa tako ležala, pa sem na steni

zagledala praske in kri. Tako sem odskočila, da sem skoraj padla na mizo.

Kar naenkrat pa je klavir začel igrati sam. To me je še bolj prestrašilo, saj klavirja sploh nimamo doma.

Hotela sem zbežati iz hiše, a so se kar naenkrat luči začele prižigati in ugašati in ko se je zgodilo to, se nisem mogla več premikati – od strahu sem obstala kot vkopana.

V hiši se je kar naenkrat pojavila megla, čeprav so bila vsa okna zaprta. Megla je bila tako gosta, da nisem ničesar videla.

Zaslišala sem korake in na tleh so se pojavile stopinje. Na podstrešju je nastal ropot. Odšla sem pogledat, kaj se tam zgoraj dogaja. Bilo me je zelo strah, zato sem vzela svetilko, da bi bolje videla. Počasi, ampak res počasi, sem odšla na podstrešje. Zagledala sem podobe mrtvih.

Takoj sem želela pobegniti, a so se vrata na podstrešju začela odpirati in zapirati, na koncu pa so se zaklenila. Zakričala sem in panično skušala odpreti vrata, le-ta pa so ostala tesno zaprta.

Začelo se mi je vrteti in težko sem dihala. Zgrudila sem se na tla. Bila sem napol v nezavesti. Predmeti so začeli leteti po zraku in sveče so se začele prižigati in ugašati.

Kar naenkrat pa je začela tiktakati še stara ura. Tik – tak, tik – tak, tik – tak.

Mislila sem, da mi odbijajo zadnje minute življenja. Oči so se mi zapirale in res sem mislila, da umiram.

Vrata pa so se kar naenkrat odprla in skozi nje so skočile moje prijateljice in zavpile: »Srhljivo presenečenje!«

Ob vsem tem strahu sem pozabila, da imam rojstni dan. Na koncu sem ugotovila, da je bila vse to le potegavščina mojih prijateljic, ki so me hotele presenetiti. In ta dogodivščina je res nepozabna.

Lucija Stanko, 5. a

NA IZLETU

Z družino smo odšli na izlet v Avstrijo.

Ker je bilo veliko snega, smo morali čez predor Karavanke. Tudi pot do hotela je bila zasnežena. Da smo lahko prišli do hotela, smo morali montirati snežne verige. Tudi ponoči je snežilo in ko smo se zbudili, smo opazili, da je zasnežilo petindvajset centimetrov snega. Na smučišču je bilo veliko kupov snega in meni je bilo to všeč, ker sem lahko skakal.

Na izletu mi je bilo zelo všeč.



Tobi Predalič, 4. a

SANJAL SEM

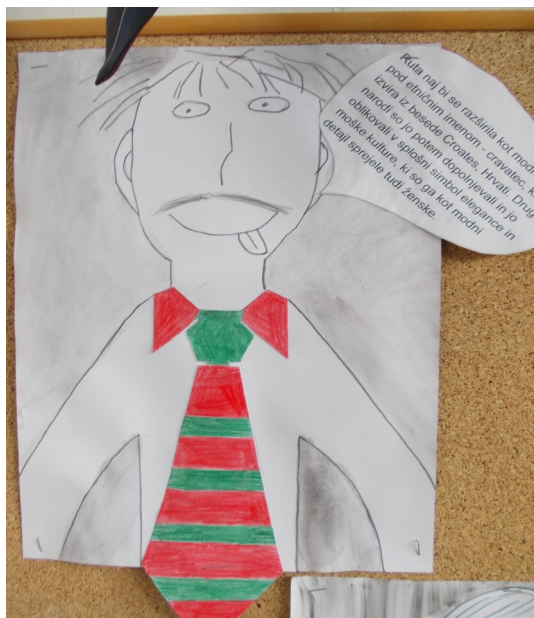
Sanjal sem, da sem bil kralj sveta.

Šel sem po celem svetu. Razmišljal sem, zakaj nisem tak kot drugi otroci. Šel sem jih poiskat. Prišel sem do Luke in ga vprašal, če bi se šel igrat z menoj. Rekel je da ne, ker sem kralj sveta. Tako se mi je zgodilo pri vsakem otroku. Nihče se ni hotel igrati z menoj. Rekel sem si, kaj pa če bi otrokom plačal za to, da bi se igrali z menoj. Vendar tudi tako nisem našel nobenega otroka in bil sem zelo žalosten. Pomislil sem, kaj pa če bi kupil Gardaland. Potem bi se zagotovo našel kdo, ki bi se igral z menoj. Vendar uspeha ni bilo.

Potem pa sem ves razočaran odšel v daljno Afriko. Tam pa nihče ni vedel, da sem kralj sveta. Dobil sem prijatelja Lulo iz plemena Limbo, s katerim sva se igrala. Povabil sem ga k sebi in on je prišel. Imela sva se zelo dobro. Šla sva na nogomet, ki pa ga Lula ni znal igrati, vendar sem ga naučil. Tudi on me je povabil k sebi domov. Ugotovil sem, da je tudi on kraljevi afriški otrok. Vsi otroci iz vasi so potem prišli k nama in smo se skupaj igrali. Čeprav sem bil že prej najbogatejši otrok na svetu, sem bil s prijatelji še bogatejši.

Kar naenkrat sem zaslišal DRIIIIIN, DRIIIIIN...
To je bila budilka.

Nikola Hribar, 4. a



SANJAL SEM

Nekatere sanje so mi zelo všeč, nekatere pa ne. Večina
ma zjutraj ne vem, ali sem kaj sanjal.

Nekega dne sem sanjal, da sem pred največjo dirko v tem stoletju. Ko sem zapeljal iz garaže, sta se pred menoj prikazala moja nasprotnika. Vedel sem, da bo to težka dirka, saj sem dirkal proti Linu in Zemu, ki sta bila svetovna prvaka. Bili smo že na startu in sodnik je naznanil začetek dirke. Vsi smo se tako močno pognali, da se je za nami kar kadilo. Bil sem tik za vodilnima. Zema sem poskušal prehiteti po levi, a mi je zaprl pot. Vedel sem, da mi niti danes ne olajšuje dela. Kljub temu sem ga še naprej zasledoval. Ko sem prišel poleg njega, me je bočno zadel in treščil sem ob ograjo. Spet sem mu moral slediti z veliko hitrostjo. Kmalu sem ga uspel prehiteti. Pred menoj je bil še Lin, ki je brzel kot raketa. Napočil je zadnji krog in bil sem tik za vodilnim. Tik pred menoj je močno zavrl. Da bi se izognil trku, sem močno zasukal volan, vendar me je obrnilo. Vožnjo sem nadaljeval vzvratno. Le še ovinek do konca in ... in začutil sem, da me nekdo vleče za nogo. Bila je mami.

Zbudil sem se dobre volje in še nekaj časa razmišljal o sanjski dirki.

David Malneršič, 4. b

MOJ NAJLJUBŠI ŠPORT

Najljubši šport je jahanje, saj imam rada konje.

Moj najljubši šport je jahanje. Lansko leto sem prvič jahala in bilo mi je zelo všeč. Jahala sem pri Alenki, na Asteriju. Aster je umirjen konj, ki je star 19 let. Poleti sem jahala vsak teden vsaj dvakrat, včasih celo trikrat na teden. Kadar je deževalo, sem prišla samo pozdravit Asterja in sem mu dala korenček ali pa jabolko. Včasih mi je Alenka dovolila tudi, da Asterija pokrtačim ali pa da ji pomagam pri pripravi krme. Najbolj smešno mi je bilo, ko je Asteri kihnil vame.

Potem sem nekaj časa jahala tudi na Loreji pri Klemenu. Tudi Loreja mi je bila všeč, je malo mlajša in hitrejša od Asterija. Ker je tudi malo manjša od Asterija, lahko tudi sama splezam nanjo. Pri Asteriju mi je morala vedno pomagati Alenka.

Konje imam zelo rada, tako da zelo uživam, ko jaham in lahko skrbim za konje.

Veselim se pomladi in poletja, ko bo lepo vreme in bom lahko spet vsak teden jahala in videla svoje konje.

Sara Krneta Osolnik, 4. b

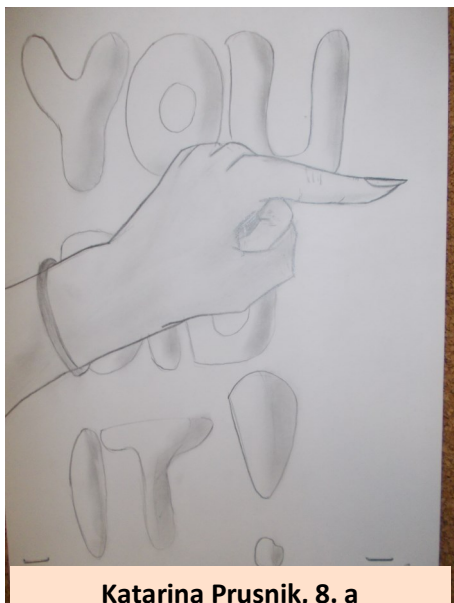
ZAPADEL JE SNEG

Nekega dne po košarki, ko sva z očkom peljala Matica domov, se je spomnil, da je pozabil torbo pri Filipu. Na poti smo se ustavili pri Filipu. Matic je skočil po torbo, jaz pa sem opazoval Filipa, kako dela iglu. Nakar se mi je posvetila ideja, kaj ko bi midva naredila iglu.

Maticu se je to zdela krasna ideja, zato sva se odločila, da ga narediva pri njem doma. Tam sva našla ravno pravi kup snega. Začela sva kopati in najin kup snega je postajal vedno bolj podoben igluju. A bilo je pozno in moral sem domov. Prosil sem starše, da mi dovolijo iti po pouku naslednji dan z Maticem domov. Zelo sem si želel dokončati najin iglu, zato so mi dovolili. Po kosilu sva pohitela k najinemu igluju. Čakalo naju je še veliko dela in začelo je deževati. A midva se nisva vdala. Jaz sem bil kopač in sem z motiko kopal luknjo. Matic pa je z lopato večal in daljšal iglu. Skoraj sva ga dokončala, a so pome prišli starši in moral sem domov.

Naslednji dan sem Matica vprašal, kako napreduje najin iglu. Povedal mi je, da se je zaradi dežja sesedel. Sedaj čakava, da ponovno zapade sneg.

Nal Miklavčič, 4. b



Katarina Prusnik, 8. a

POČITNICE

Za počitnice sem šla v Italijo, v Forni Di Sopra. Med vožnjo na koncu poti sem bruhala.

Prvi dan, ko smo prišli v Forni, smo čakali Udovče, ki so šli z nami v Forni. Jaz sem čakala Injo in Martina. Prvi dan se nismo šli smučat, ampak sankat. Kmalu potem smo dobili ključe od stanovanja številka B2. Imeli smo tri okna s polkni. Ko smo vstopili, smo bili v dnevni sobi, če si hodil naprej, pa si bil v majhni sobici, kjer je bil obešalnik. Če si stopil levo, si bil v kopalnici, če si stopil desno, pa v spalnici.

Drugi dan sem se zbudila zgodaj, ker smo morali na smučanje. V šoli smučanja smo se najprej ogreli, nato smo šli smučat. Razvrstili so nas v skupine. Mene in Injo so takoj prestavili v boljšo skupino. Smučali smo na krogcih in sedežnici. Mojemu učitelju je bilo ime Jure.

Po koncu šole smučanja se je začelo bordanje. Moji učiteljici je bilo ime Tamara. V razredu sva bili le jaz in Inja.

Nekega dne so nas snemali, zvečer pa smo posnetke pogledali in povedali so nam, kaj delamo narobe.

Zadnji dan na tekmi mi je šlo dobro, potem pa sem padla. Pobrala sem se in smučala do konca. Na bordu sem na tekmi padla samo enkrat in se hitro pobrala. Na smučanju sem dosegla zadnje mesto. A nič za to, na pohvali, ki sem jo dobila, piše za najbolj vztrajno smučarko. Na bordu sem dosegla prvo mesto, na pohvali pa piše za najboljše padce na bordu.

Moje počitnice so bile zabavne. Upam, da so bile vaše tudi.

Ana Kerševan, 4. b

MOJ KONJIČEK

Moj hobi je plavanje. Tam se učimo plavati različne discipline, od hrbtne- ga do delfinčka. Najprej se ogrejemo, nato pa se gremo stuširat tako, da gremo čisti v bazen. Najprej se razplavamo, nato pa delamo različne vaje, da bomo kasneje znali pravilno plavati. Trenerke nas večkrat opozorijo. Najbolj zabavno je, ko se gremo štafete, ali pa, ko skačemo na glavo. Naučili smo se tudi obrate in podvodne zavesljaje. Morali pa bomo tudi prešteti, koliko zavesljajev imamo do zastavic do konca bazena, seveda takrat plavamo hrbtno. Večkrat smo že šli na sredo bazena in vadili obra- te ali prevale.

Plavanje imamo štirikrat na teden, a jaz hodim samo trikrat na teden in verjemite mi, zelo je naporno.

Lara Umek, 4. a

STVARI SO OŽIVELE

Opisala bom nenavaden dogodek, ki se mi je dogodil to poletje.

Bila sem na morju, na odbojkarskem taboru. Kot se za tak tabor spodobi, smo igrali odbojko. Rezultat je bil izenačen, servis pa je imela nasprotna ekipa. Vsi smo bili pripravljeni na sprejem, toda ko je žoga priletela na naše igrišče, je nenadoma pospešila in zavila proti meni ter me zadela naravnost v glavo. Izgubila sem ravnotežje, padla na tla in podrla še dve igralki. Vse nas je bilo sram, a nekaj se nam je zdelo čudno. Žoga vendar ne more sama zaviti v drugo smer. Vsa dekleta so mislila, da je zapihal veter ter žogo preusmeril, toda meni se je zdelo, da je oživila.

Ko sem po igri počivala v sobi, sem razmišljala o žogi. Kar naenkrat pa sem si želela pogledati skozi okno, zato sem odgrnila zaveso. Takoj sem odskočila, saj so začele zaveso brisati prah iz vsega, kar je prišlo pred njih. Obenem pa so tudi pele in sicer pesem o tem, kako pomembna je čistoča. Jaz sem samo stala in jih gledala. Nisem mogla verjeti, da se to res dogaja. Pomela sem si oči, se uščipnila v lice, vendar zaveso so še vedno pometale prah. Celo z mene. Čakaj, z mene! Šele takrat sem se zdrznila in začela teči, da bi se znebila nadležnih čistilk. Pritekla sem na dvorišče, kjer so zaveso končno odnehale in padle na tla. Oddahnila sem si. Toda na dvorišču me je že čakalo drugo presenečenje, krst.

Ker sem bila na taboru prvič, so me morali krstiti. Vsi so že čakali, da začnemo, toda ko sem prišla, se je radio sam od sebe prižgal, stoli so začeli plesati, od strani so začeli skakati vodni balončki, ki so me škropili in od nikoder je prišla vojska tempera barv. Le-te so začele iz sebe iztiskati barvo in nas popolnoma umazale. Bilo me je groza. Ob koncu sem zgledala kot utopljen Indijanec. Najhuje je bilo, da barve nisem mogla sprati.

Vse skupaj se mi je zdelo noro, zato ponoči kar nisem in nisem mogla zaspiti. A spomnila sem se super ideje. Odšla sem iz sobe na sprehod.

Bila je polna luna, zato me je bilo malce strah. Strah ni bil prehud, vse dokler me ni začelo tiščati na stranišče. Bala sem se zakleniti v stranišče, ker se je voda kar naenkrat sama od sebe potegnila. Ni me več tiščalo na stranišče, samo odšla sem nazaj proti domu. Na poti do doma pa srečam velik smetnjak, ki se je, ko sem prišla do njega, začel peljati za mano, iz njega pa je padel okostnjak. Zakričala sem, da se je zbudila cela ulica in hitro odšla v sobo.

Ko sem se naslednje jutro zbudila, je bilo vse normalno. Vsaj mislila sem tako, dokler nismo odšli na avtobus. Ko sem se usedla na stol, je ta poletel, razbil streho avtobusa in mi začel prepevati, kako lepo je biti ptica in leteti. Strah me je bilo, da bi padla, vendar nisem kričala. Ko me je stol končno odložil doma, sem stekla k mami in ji vse povedala.

Spoznala sem, da nobena stvar ni nedolžna in od tistega tabora dalje vedno zelo pazim, česa se dotaknem.

Lucija Stanko, 5. a

ZAPADEL JE SNEG

Nekega sobotnega dne sem se zjutraj zbudil in skozi okno zagledal sneg. Bil sem zelo vesel. Po zajtrku sem odšel ven, kjer je moj očka odmetaval sneg. Naredil je tri ogromne kupe. Odločil sem se, da pokličem sošolca Matica.

Vsak s svojo lopatko sva kopala po kupu snega, da sva naredila vhod in tunel. Po približno treh urah sva naredila prvi snežni iglu. Bil je tako velik, da sva bila lahko oba v njem. Nato je prišel še Luka, da bi nama pomagal narediti še ostala dva igluj. Med delom nam je moja mama prinesla vročo čokolado. V hišo sem odšel po družabne igre. Zdaj smo imeli pravo zabavo, kar v igluj smo jedli vročo čokolado in igrali monopoly.

Popoldne je hitro minilo in že je bil večer. Nato sta Matic in Luka odšla domov, jaz pa prav tako, da smo se odpočili, ker smo imeli naslednji dan tekmo v košarki.

Filip Podpečan, 4. b

VELIKI PANDA

Predstavila vam bom velikega pando, ki spada med ogrožene živalske vrste.

Veliki panda je sesalec in spada v družino medvedov.

Ima medvedjo postavo, kožuh bele in črne barve ter okoli 13 cm dolg rep. Panda ima nenavadne oči. Vsi ostali medvedi imajo okrogle zenice, panda pa ima podolgovate, podobne mačjim.

Odrasli panda je visok do 90 cm, tehta pa do 160 kg.

Veliki panda živi le na manjšem delu Kitajske.

Pande niso družabna bitja, saj običajno živijo same in večino dneva žvečijo bambusove liste. Vsak odrasli panda si določi svoje ozemlje. Čeprav je panda medved, zime ne prespi, ampak se samo premakne v kraje z višjo temperaturo.

Panda je v sedečem položaju, kar je za živali zelo nenavadno. Panda je mesojeda žival, prehranjuje pa se skoraj samo z bambusom. Ker bambus ni zelo hranljiv, ga odrasel panda poje do 14 kg na dan. Da bi prihranil energijo, se izogiba vzpenjanju po strmih terenih.

Ko se pandji mladič skoti, ni bele in črne barve, pač pa rožnate z redkimi belimi dlakami. Po rojstvu pandji mladiči veliko jokajo in potrebujejo veliko nege svoje matere.

Pande so zelo ogrožena vrsta. V divjini naj bi jih živel le še do 1600. Tam je bambusa vse manj in to je eden od razlogov, da pande počasi izumirajo. Pande se ne razmnožujejo zelo uspešno, ker naj bi bila oploditev možna le 1 do 3 dni v letu.

Kitajcem se pande zdijo zelo podobne mačkam, beseda »panda« pa v kitajskem jeziku pomeni »velika medvedja mačka«.

Ema Vehovec, 4. b

SANJAL SEM

Sanj ne maram preveč. Skoraj vedno se mi sanja kaj grdega, recimo o grdih obrazih ali o pošastih. Tudi ko se zbudim, še vedno mislim na to. Ne vem, zakaj se mi to dogaja. Mama pravi, da je to zaradi grdih risank. Ampak jaz mislim, da to ni res. Zdaj že dolgo časa nisem nič sanjal in to se mi zdi prav v redu.

Enkrat pa sem imel čudovite sanje. Sanjal sem, kako izuriti svojega zmaja. Bil je brezzob in pustil je, da ga jezdim. Letela sva po zraku in nič me ni bilo strah. Še dobro, da so to bile samo sanje, kajti čeprav je bilo fino, je naporno imeti zmaja, ker med spanjem okoli sebe naredi ognjeni obroč. Poje pa tudi zelo veliko rib. Ravno ko sva pristala, me je mama zbudila. Še dobro, da me ni zbudila, ko sem bil še v zraku. Bog ve, kakšen bi bil pristanek.

Luka Aleksander Omahen, 4. b

BILO JE NEKOČ

Nekoč je živela zaljubljena metla.

Ta metla je bila zaljubljena v drugo metlo. Metli sta kot vsi hišni pripomočki ležali na polici. Cele dolge dni sta se opazovali. Nekega dne se je zgodilo nekaj nenavadnega. Zgodaj zjutraj je v trgovino prišel prodajalec in odklenil trgovino. Kmalu zatem je v trgovino vstopil možak z rjavim klobukom in mrkim pogledom. Oziral se je okoli in nenadoma stopil do police z metlami. Ogledoval si je metle in s police je potegnil metlinega prijatelja. Obema je zastal dih, ko sta videla, da prijatelj odhaja. In tako je metla ostala sama na polici. Bila je žalostna. Sredi popoldneva pa so se vrata trgovine zopet odprla. Vstopila je gospa in se takoj odpravila do police z metlami. Brez pomisleka je vzela metlo, jo plačala in odšla. Nato se je zgodilo nekaj, kar je metlo spravilo v dobro voljo. V kotu kleti je zagledala svojega prijatelja. Vesela sta bila, da sta spet skupaj. Cele dneve sta poplesovala po hiši in pometala. In sklenila sta, da se ne bosta ločila.

Živela sta srečno do konca svojih dni.

Klara Požarnik, 4. b



Lara Dekleva, 7. b

V DEŽELI SANJ

Nekoč, pred davnimi časi, v mojem prvem življenju, sem bila najbogatejša deklica na svetu. Ime mi je bilo Rebecca. Moja dva starša sta bila veleposlanika. Živelimo v ogromni pozlačeni vili. Jaz sem dobila vse, kar sem hotela. Bila sem strašno razvajena. Imela sem do ramen skodrane rdeče lase, pegast obraz in modre oči. Na vse ostale, ki niso bili tako bogati, sem gledala zelo postrani in jih zaničevala. Imela sem se za najboljšo in najlepšo na svetu. Stara sem bila sedem let.

Nekega dne pa se mi je zgodilo nekaj zelo čudnega. Za svoj rojstni dan nisem dobila hiše za Barbike, ki sem si jo izprosila že pred enim tednom. Bila sem strašno užaljena. Jezno sem brcnila v škatlo za nakit. Ta se je prevrnila. V njej je bilo polno ogrlic, zapestnic, prstančkov ... in nekaj, česar nisem še nikoli videla. Na kiti, spleteni iz zlata, je bil velik rubin v obliki srca. A srce je bilo votlo! Medaljon, ja, medaljon je bil. Odprla sem ga. V njem so bile zlate črke. Pisalo je: Zakaj se norčuješ iz revnejših? Zakričala sem: „Saj se ne!“ Odgovor je bil: „Lažeš! Če mi ne verjameš, si me nadeni.“ Spet sem zakričala: „Butasti medaljon!“ in ga zaprla. A premamila me je njegova lepota. Nadelala sem si ga in vse je izginilo. Kot da bi plavala v rubinu ...

Padla sem na trdna tla, v čisto temo. „Si v redu?“ me je vprašal neznan glas. Bila je neka deklica. Imela je rjave lase in prav take oči. Bila je bleda v obraz. Oblečena je bila v ponošeno, raztrgano trenirko. „Kaj pa to tebe briga? Pridi z mano“, mi je rekla. Šla sem za njo. Peljala me je v staro razmajano garažo, tam je bila le stara blede-modra brisača. „Kje imaš mamo in očeta?“ sem jo vprašala. „Sirota sem“, je odgovorila deklica. „Nimaš mame in očeta?“ sem pobuljila. „Ne! Tu živim in nič nimam.“ Izkazalo se je, da je deklici ime Arizona. „Klič me kar Ari,“ je rekla. „Ah, ko bi bilo tu še tako kot včasih.“ „In kaj je bilo?“ sem vprašala. Izvedela sem, da je bila to včasih lepa dežela, polna smeha. A odkar sem ne prihajajo več dobri ljudje, ni več tako. Rekla je tudi, da jih lahko rešijo le tako, da jim dajo nekaj sebi dragocenega. Pomislila sem. Arizona se mi je smilila. In takrat sem se odločila. Pomagala bom Arizoni. Ne bom se več norčevala iz revnejših od sebe. Rekla sem ji, da bi ji z veseljem kaj dala, a ne vem kaj. Rekla mi je, da moram to izbrati sama. Dolgo sem razmišljala, zelo dolgo. Nato sem se spomnila na svojega zlatega konjička. Čeprav ni bil nič posebnega, sem bila nanj zelo navezana. A imela sem še veliko drugih. Zato sem se odločila zanj. In res, izgovoriti sem morala le magične besede in pokrajina je ozelenela. Posijalo je sonce. Arizona je bila oblečena v svetleča oblačila. V roki je imela zlatega konjička. Nasmehnila sem se ji. „Hvala,“ je rekla. „Deželi sanj si povrnila srečo.“ „Deželi sanj?“ sem vprašala. „Kaj je to?“ „Do koder ti seže pogled.“ Takrat sta se ob Arizoni pokazala tudi njena starša. „Pridi me kdaj obiskat.“ „Kako?“ sem vprašala. „Enostavno,“ mi je odgovorila. „Tako kot si sem prišla.“ Poslovlili sva se. Zavrtela sem medaljon in odšla na svoj svet.

Od takrat naprej se redno vračam v Deželo sanj in se igram z Arizono. Dežela sanj je za vse nas zelo pomembna, saj brez nje ne bi bilo sreče. Vladala bi obup in groza. A na srečo ne.

Čez približno dvajset let še vedno hodim v deželo sanj k Arizoni. Čeprav sem podedovala ogromno, živim v skromnem stanovanju. Zaposlena sem na UNICEF-u. Večino denarja sem razdala v dobrodelne namene. Še dobro, da imam Deželo sanj. Če je ne bi bilo, bi zdaj v ogromni vili, ki jo obdaja ogromen vrt, preštevala denar...

Neva Accetto Vranac, 6. b



Edina, 1. b



Lara, 2. a

V DEŽELI SANJ

Bilo je neke temne nevihtne noči. Bliskalo se je in grmelno, jaz pa sem bila tako utrujena, da sem komaj gledala. Ulegla sem se na posteljo in v hipu zaspala kot polh.

Kar naenkrat sem začutila svetlobo in na hitro odprla oči. Okrog mene so stale prelepe palme, na obzorju so se razpirali nizki griči. Na levi strani sem videla samo morje, pod nogami sem čutila mivko, ko pa sem se obrnila na desno, sem videla prelep tropski gozd. Vse me je tako presenetilo, da sem stala kot vkopana.

Tako sem kot kip stala na plaži, dokler se nisem zavedala, da ne vem, kje sem. Nemirna sem začela tekati naokrog. Ves čas sem se spraševala, kje sem, dokler nisem zaslišala smešnega glasu, ki je klical: «Hej ti kdo si? Ali so to tvoje stopinje? Ali ti ne veš, da je to zasebna plaža vladarja Oskarja?» Naenkrat sem se obrnila in videla opico, ki je skakala proti meni. Začudena, da opice govorijo, sem vprašala, kje sem. Opica me je začudeno pogledala in rekla, da mu je ime Lojze. Razložil mi je še, da sem na otoku sanj, na katerem vlada kralj Oskar MDCCCLXXIV. Nato sem Lojzeta vprašala, kako to, da je že 1874 Oskar. Njegov odgovor je bil sila nenavaden, saj je rekel, da je bilo ostalih 3561 Valentinov in 5213 Antonov. Dolgo sva razpravljala, potem pa mi je šel razkazovat otok, ki se je imenoval Dežela sanj. Na vsakem koraku sem zagledala najrazličnejše lepote. Sadna drevesa, grmičevje, hribčke, vulkane, iz katerih bruha limonada. Kaj bi bilo lahko lepše!

Nekaj časa sem zasanjano gledala okrog sebe in naenkrat opazila, da Lojzeta ni za mano. Iz daljave sem slišala glasne poke in krike. Ustrašila sem se, zato sem začela bežati. Ampak kam, saj otoka nisem poznala. Začela sem iskati luknje med skalami, gosto grmičevje ali skrivni prostor, kamor bi se lahko skrila. Glasovi so se približevali, a jaz nisem imela skrivnega prostora. Čisto blizu je že bila nevarnost, ko sem se na hitro stlačila v luknjo med skalami. Luknja je bila videti majhna, a v njej je bila cela jama. Ogledovala sem si poslikave in v kotu našla list papirja. Na njem je bilo sporočilo:

Dragi, ne vem kdo!

Tukaj si najbrž zato, ker ti preti nevarnost. Zato predvidevam, da si tujec, saj vladarjeva vojska napade vsakega tujca. Tukaj ostani tiho in mirno, saj te bodo slišali že ob tihem šepetanju. Noben tujec še ni preživel ...

Od strahu, da me bodo ubili, sem zakričala. Spraševala sem se, ali bom sploh še preživela kakšen dan. Vseeno mi je, če dobim oceno 1, samo da ne umrem. Po dolgem kričanju sem ugotovila, da sem zelo glasna in da se nekdo približuje jami. Nisem vedela, kaj naj naredim, zato sem brala naprej.:

Res, nihče še ni preživel!!! Dam ti nasvet: če se umiriš, zapreš oči in si čisto tiho, lahko odideš domov.

Tvoj Albert.

Za seboj sem zagledala grozno črno senco. Rekla mi je, da me bo ubila. Njen glas je bil strašen in hripav. Pomislila sem na Albertove nasvete in hitro zaprla oči.

Ko sem se zbudila, sem bila v omari z oblačili. V roki sem držala zapiske z ekskurzije. Skočila sem ven, odgrnila zavese in ugotovila, da je to čisto normalen dan. Treba bo v šolo, kjer bomo pisali test iz naravoslovja. Dobiti moram oceno 5, drugače bo hudo.

Izvedela sem, da tudi v najlepših in najprijetnejših krajih ne more biti vedno vse lepo.



Robin

Hana Huth Lukšič, 6. a

KAKO JE NASTAL MLEKOMAT

Nekje na kmetiji je živel kmet Janez. Imel je veliko krav. Samo krave pa mu niso prinesle zaslužka, zato je si je poiskal dodatno delo. Začel je dovažati in oskrbovati avtomate z vodo v raznih ustanovah.

Nekega dne pa je Janez zaspal in je zamujal s pravočasnim dostavljanjem vode. Tudi svojih krav še ni pomolzel. Hitro se je oblekel in priključil prikolico na kombi. Ko se je odpeljal na delo, ni opazil, da se je v prikolico zatekla ena od krav, ki je čakala kot vsako jutro, da jo gospodar pomolze. Odpeljal se je v mesto. Med potjo pa je kravo Cilko v prikolici že pošteno tiščalo vime, saj jo je kmet pozabil pomolsti. Glasno je mukala in kmet je spoznal, da je v težavah. Ustavil je ob cesti in jo pomolzel, mleko pa pretočil v steklenico za avtomat.

Kmet je tako dostavljal avtomate in na koncu je nevede priklopil še zadnjega, ki je bil poln mleka, a je na to pozabil. Ljudje so si postregli z mlekom namesto z vodo in ta vest se je hitro razširila. Kar naenkrat so stali v vrsti in svežega mleka je hitro zmanjkalo.

Ko je delodajalec spoznal, kako so ljudje zadovoljni, je kmetu ponudil, da ga oskrbuje z mlekom v avtomatih še drugod. Kmet pa je avtomat poimenoval v MLEKOMAT.

Vid Višnjei, 7. a



JEZIK

Jezik tisti med zobmi
tudi med vezalkami tiči.

Lahko se ga učimo,
da dobro govorimo.

Kadar molčimo,
jezik za zobmi držimo.

Kadar pa govorimo,
jezik okrog svoje osi vrtimo.

Med spraševanjem jezik počiva,
med odmori pa uživa.

Včasih se ugrizne
in svojo kri oblizne.

Inja Peciga in Zarja Šebenik, 6. a

ODPADEL JE POUK

Ko sem se zjutraj zbudila, me je bolela glava. Vseeno sem šla v šolo, ker je bil petek in sta bila na urniku likovni pouk in razredna ura.

V šoli je Tajo bolel trebuh, Lari se je vrtelo, Tobiju je bilo slabo. Tudi ravnateljica je zbolela. Med razredno uro je Tobi bruhal in odšel domov. Simona je začela boleti glava, Alekseja pa noga. Pri malici nismo jedli jaz, Taja, Lara, Aleksej in Simon. Tudi pri sosednjih mizah ni jedlo veliko otrok. Ko smo odšli z malice, je Nikola padel in pri tem porinil Ariano. Oba so morali odpeljati v bolnišnico. Nikola si je zlomil nogo, Ariana pa roko. Pri slovenščini nas je bilo v šoli le še 15. Arieli in Aljoši se je začelo vrteti, Lari U. in Aleji je postalo slabo, Gajo in Lana je začelo boleti grlo, Blaža in Luko je začela boleti roka, Žana in Riada pa trebuh. Pri matematiki so Lara M., Lan, Žan, Luka in Blaž odšli domov. Deset čez deset nas je bilo v šoli samo še 11. Poleg tega tudi ni nobeden sodeloval, vsi smo ždeli na stolih. Med odmorom se tudi pogovarjali nismo, le ležali smo na mizah. V razredu je bila smrtna tišina. Potem pa je še učiteljica dobila grozen glavobol. Imeli smo le tri ure, ker smo potem vsi odšli domov.

Šele čez dva tedna se je za 4. a spet začel pouk.

Ema Knez, 4. a

DELOVNI DAN MOJE MAME

Danes vam bom predstavila delovni dan moje mame.

Moji mami je ime Mojca. Je prijazna in zabavna. Ima modre oči in svetle lase. Po poklicu je psihologinja. Dela z odraslimi ljudmi z motnjo v duševnem razvoju in vodi center, v katerem te osebe delajo in bivajo. Dela v Varstveno-delovnem centru Tončke Hočevar v Zeleni jami. Do tam se vozi z avtom približno deset minut.

Njen dan se začne zgodaj ob peti uri zjutraj. Ko vstane, gre najprej na tek. Po približno pol ure se vrne domov ter se umije in uredi. Nato spi kavo in se medtem pripravlja na službo. Preden oddide, si pripravi še malico za službo in poje zajtrk. Po navadi je kosmiče ali sadje.

Ob ponedeljkih se njena služba začne ob desetih, ob četrtnih ob devetih, v ostalih dneh pa ob sedmih zjutraj. Ko pride v službo, najprej poskrbi za organizacijo dela. Preveri, kdo vse je prišel v službo in se pripravi na stvari, ki jih bo ta dan naredila. Temu sledijo psihoterapije z uporabniki. Na terapijah se mama pogovarja z ljudmi o njihovih težavah. Pri tem ji pomaga terapevtska psička Eka, ki je zelo ubogljiva. Po terapijah nadzoruje delo ljudi, ki izdelujejo različne izdelke: obešalnike, igrače, keramične izdelke in podobno. Poleg tega dela tudi na računalniku, hodi na sestanke in organizira športne in kulturne dneve. Ko se bližajo počitnice, organizira tudi izlete.

Čas za kosilo ima ob enih. Takrat poje malico, ki si jo pripravi doma. Po kosilu sprejema klice skrbnikov. Z njimi se pogovarja o različnih stvareh. Na primer: kdaj so govorilne ure in koliko časa trajajo, kdaj je čas za obiske in podobno. Popoldne se s službenim avtomobilom odpelje v Šiško, kjer imajo podoben center. Tam ureja različne stvari po računalniku.

Ko se vrne v Zeleno jamo, ima govorilne ure. Na govorilnih urah se s skrbniki pogovarja o vedenju, napredku in težavah ljudi v centru ter o različnih dejavnostih, ki se bodo zgodile v prihodnje. Med delom ima tudi odmore, ki pa niso določeni vnaprej. Trajajo od deset do petnajst minut. Med odmori mama oddide v skupinski prostor, kjer spi kavo in poklepeta s sodelavci.

Ob ponedeljkih službo konča ob šestih, ob četrtnih ob petih, v ostalih dneh pa ob treh popoldne. Enkrat do dvakrat tedensko gre tudi k moji babici, kjer ima posebno sobo za psihoterapije. Tja pridejo tudi njene stranke, ki so na terapijo naročene. Terapije trajajo največ eno uro. Na njih se mama s strankami pogovarja o njihovih težavah in čustvih.

Ko pride domov, se najprej spočije in spi kavo. Nato sledi igra z mojo mlajšo sestro Zojo. Največkrat gresta v park ali na sprehod. Enkrat tedensko gre tudi v trgovino, kjer kupi vse potrebno za prihodnji teden. Doma tudi kuha, pospravlja, bere in posluša glasbo.

Zvečer pogosto gleda televizijo. Medtem se pripravi na naslednji dan. V postelji prebere še kakšno poglavje knjige in okrog enajstih ugasne luč.



Med vikendi spi dlje časa, kot med tednom. Ko se zbudi, oddide na tek. Po njem se umije in uredi kot ponavadi. Ko poje zajtrk, se loti hišnih opravil. Največkrat pospravlja, pere in lika. Kosila običajno ne kuha, saj obiščemo sorodnike ali prijatelje, ki nas povabijo k sebi.

Med prostim časom rada posluša glasbo in je pravi hišni molj, saj ima knjigo vedno v rokah. Obožuje pa tudi klepete s prijatelji in obiske kina.

Asja Nina Kastrin, 7. a

Urška v času recesije

Napisala: Tina Sluga, 8. b



Zima je. Mraz, led in megla so zajeli Ljubljano. Na ulicah ni veliko ljudi, le tisti, ki hodijo po pomembnih opravkih. Večina se jih skriva v svojih stanovanjih pred televizijo in pod toplo odejo. In tam, sredi Prešernovega trga, stoji premraženo zmedeno dekle. Mimoidoči ji sem ter tja namenijo začuden pogled, drugače pa se nihče ne zmeni zanjo. Dekle je oblečeno v dolgo svilnato obleko, stisnjeno v pasu, z naborki na ramenih. Mimo pride visok neznanec in ji zašepeta: »Ni še pust, veš, mala«. Deklica prestrašeno odskoči in ga pogleda z velikimi očmi. Neznanec le odkima z glavo in nadaljuje svojo pot. Obleka, ki jo

nosi, je bila namreč moderna pred približno dvestotimi leti, zdaj pa je dobra le še za maskare. A če bi kdorkoli od prisotnih na trgu več pozornosti posvetil samemu dekletu kot pa njeni obleki, bi ugotovil, da je presunljivo čedna. Imela je visoko čelo, na katerega so se vsake toliko zgrnili vranje črni kodrasti lasje. Imela je velike, okrogle zelene oči, ki so bile v tem trenutku polne strahu. Njene ustnice so bile polne in živo rdeče, njena lica bleda. Koža je bila gladka, postava vitka. Bila je kot kakšna lepotica iz znanih Andersenovih pravljic. Ampak ne, ni bila književna oseba iz kakšne otroške zgodbe. To je bilo dekle, znano po tem, da jo je ugrabil povodni mož. Dekle, ki je bilo znano po tem, da je lahko dobila vsakega moškega. Dekle, ki je očaralo toliko src. Tam, sredi Prešernovega trga, je stala Urška.

Komu ni znana zgodba o Urški in povodnem možu? O tem, kako je prevzetna, vzvišena lepotica izginila v valove Ljubljanice? Resnica je, da to ni bil konec dekličinega življenja. Povodni mož jo je odpeljal v svoj dom v Turčijo in jo imel pri sebi vsa ta leta. Urška je ugotovila, da se je resnično zaljubil vanjo, ugrabil pa jo je, ker ji je hotel iz glave izbiti njeno samovšečnost. In to mu je na nek način tudi uspelo. Urška se je kesala vseh svojih dejanj in prevar. Počasi ji je celo njen ugrabitelj prirasel k srcu. Postala sta dobra prijatelja. A kljub temu ga je prav vsak dan prosila za dovoljenje, da se vrne v rojstno Ljubljano. Pogrešala je plese, zabave in svečane sprejeme, ki se jih je pogosto udeleževala. Pogrešala je nakupovanje dragocenih oblek ter nakita. Pogrešala je opravljanje in obrekovanje s prijateljicami. Življenje s povodnim možem jo je nekako dolgočasilo. Saj ne, da ni imela prijateljic, a vse je bilo tako dolgočasno.

Ko je tako leta in leta, dan za dnem prosila za svobodo, se jo je njen prijatelj končno usmilil. Opozoril jo je, da nič več ne bo tako, kot je bilo prej, a ga ni poslušala. Odpeljal jo je nazaj do rečnega bregu Ljubljanice, kjer sta pred toliko leti zapustila življenje na kopnem. Še zadnjič jo je objel in je povedal, da se lahko k njemu vrne kadarkoli želi, nato pa je izginil v valove. Urška se je navdušeno obrnila proti bregu in stekla svojemu staremu življenju naproti. Čas, ki ga je preživela s povodnim možem, se ji je zdel precej kratek. Največ deset let. A že samo en pogled na mesto ji je dal vedeti, da je minilo precej več časa. Bila je nedelja in ob nedeljah so včasih ne glede na vreme ali letni čas na glavnem trgu pripravili veselico. Danes pa je bil le ta prazen. Ni vedela, kam naj gre ali kaj naj naredi. Nazadnje se je odločila, da bo poiskala dom svoje tete, ki je bil nekje v bližini. Tete skoraj nikoli ni bilo doma, ker je veliko potovala in Urška je vedela, da ima ključ skrit nad vratnim okvirom. Hitro je stekla po znanih ulicah, saj jo je začelo že pošteno zebsti. Ko je prišla do tetine hiše, je skoraj ni prepoznala. Zob časa je že zelo očitno načel stene stare hiše, okna so bila zabita z deskami, streha pa porasla z bršljanom. Nasploh stanovanje ni izgledalo prav nič domače.

Ključa ji niti ni bilo potrebno iskati, saj so se vrata odprla že ob rahlem sunku. Če je bila zunanost turobna, je bila notranost naravnost grozljiva. Omarico s čevlji je prekrival vsaj dva centimetra debel sloj prahu, s stropa so se spuščale pajčevine, preprogo pa so že pošteno načeli molji. Vladal je vonj plesni in še nečesa, česar Urška ni prepoznala. Bilo je hladno ter temačno. Urška je na pragu presenečeno obstala. V mislih se ji je prikazal spomin na tetino stanovanje. Toplina, svetloba, domačnost. Kadarkoli je stopila skozi vrata je zavohala prijeten vonj pečenke, ki jo je tetina kuharica pripravila skoraj vsak dan. Po hodnikih so tekali razigrani otroci, se lovili, kričali. In kaj se je zgodilo z vsem tem? Pogledala je nazaj na ulico. Nobena od hiš se ji ni zdela v prav nič boljšem stanju. Kaj se je zgodilo z najbolj prestižno ulico v celém mestu? Kam so izginili vsi? Kje so vsi prijatelji, sorodniki? Panična vprašanja so rojila po Urškini glavi. Počasi je začela razmišljati, da odsotna ni bila le kakšno desetletje. Preplavila sta jo jeza in obup. Kdo drug, če ne prav povodni mož, je kriv za to. Kdo jo je ugrabil, ji odvzel pravo življenje? Odločila se je, da se za nič na svetu ne bo vrnila k njemu. Ne, ostala bo v Ljubljani, četudi je minilo kakšno stoletje, odkar naj bi ona prav zares živela tukaj. Ne, na noben način se ne bo vrnila k človeku, ki ji je uničil življenje! Še nekaj trenutkov je razmišljala, nato pa globoko zajela sapo in vstopila v svoj nekdanji dom.



Previdno se je dvigala po stopnicah, ki so ob vsakem koraku zaječale. Zgornje nadstropje ni bilo prav nič v boljšem stanju kot pritličje. Ko pa je odprla vrata spalnice, se je komaj zadržala, da ni zakričala. Pod malo, od moljev luknjasto odejico, se je namreč stiskala prava mala družinica. Štirje pari velikih, lačnih oči so presenečeno zrlili vanjo. Vsi so bili suhi in drobni, a lahko je prepoznala mater. Nenadoma je pomislila, da se je v tetino hišo, po njeni smrti pač preselil nekdo drug. Počutila se je grozno, ker je tako rekoč »udrla« v njihov dom. Ravno se je začela

opravičevati, ko jo je starejša ženska — mati prekinila.

»To ni naš dom. Le naše začasno prenočišče. Ostali smo brez denarja in brez strehe nad glavo, zato smo poiskali to hišo, da v njej počakamo, dokler se zadeve ne uredijo ali ne najdem nove službe. Kar ostani, mladi deklič. Mi te že ne bomo preganjali,« jo je nagovorila in se ji nasmehnila. Urška je za trenutek pomislila. Brezdomci, reveži v njeni hiši?! Kako si drznejo! Nato pa se je hitro zgrozila nad svojo lastno misljo, se družini prijazno nasmehnila ter jih povabila v dnevno sobo. Čez kakšno uro so vsi sedeli za majhno mizico pred toplo pečjo in Urška jim je skuhala čaj.

Trije otroci so se igrali pred pečjo, mati pa je Urški povedala, kakšna krivica se jim godi. Povedala ji je, kako so moža in njo odpustili, jim odklopili najprej elektriko ter vodo, nato vzeli še stanovanje, kako so stradali po več dni naenkrat in kako je njen mož pred enim tednom odšel v tujino, da bi zaslužil nekaj malega za svojo družino. Mati Maja se je z otroci preselila v to hišo šele pred nekaj dnevi. Dodala je še, da ne more računati na pomoč države, saj je takih kot ona vse več. Ko je končala, je zgroženo Urško vprašala, kako se je ona znašla v tej hiši. Urška je vedela, da bi jo imela za noro, če bi povedala po resnici, zato si je izmislila, da je prišla v Ljubljano študirat in da je ta hiša pripadala njenim davnim prednikom in zato uradno lahko živi v njej. Dejala je, da se Maji ter njenim otrokom ni potrebno odseliti in da lahko živijo z njo, saj je hiša tako ali tako prevelika. Nazadnje je mater še prosila, da ji pove kaj več o recesiji, ki se dogaja. Medtem ko je poslušala, je postajala vse bolj zgrožena. Ko je slišala za krivice, ki se dogajajo po državi, se je odločila, da bo to zaustavila. Pomagala bo najrevnejšim in s tem poplačala za vse grehe, ki jih je naredila pred ugrabitvijo. A Maji ni rekla ničesar.

Tako so minili dnevi, tedni, meseci. Pol leta je skrbela za ubogo družinico, jim kuhala in jim kupovala obleke. Spomnila se je, da je imela teta pod zadnjo stopnico skriven predal, kamor je dajala vse svoje

prihranke. Ko je pogledala v predal, je našla pravo malo bogastvo. Počasi se je začela uvajati v »moderno« življenje. Začela se je sodobno oblačiti in obnašati. Spoznala se je z vso novejšo elektroniko in tehnologijo. Čeprav bi ji tetini prihranki služili za več let, si je našla službo na tržnici. Našla je službo tudi za Majo, otroke pa je le-ta spet lahko vpisala v šolo. Urška je na tržnici kot branjevka spoznala ogromno novih ljudi, dobila nove prijatelje in se celo zaljubila v svojega delodajalca Anžeta. Vendar ni bila zadovoljna. Hotela je pomagati vsem revežem, vsem brezdomcem in nasploh vsem državljanom.

Sodelovala je v marsikateri dobrodelni organizaciji ter dobrodelnem društvu. Nazadnje sta se skupaj z Anžetom odločila, da bosta ustanovila svoje društvo in se borila za pravice državljanov. Kar morda počneta še danes!

Čas, v katerem živimo, ni ravno rožnat. Veliko je brezposelnih in položaj je slab. Ampak že en sam človek, ki hoče pomagati sočloveku, lahko naredi veliko. Že z enim samim dobrim dejanjem lahko komu polepšaš dan ter mu zarišeš nasmeh na obraz. In prav to je najpomembnejše v življenju, kajne? Sreča.

URŠKA V ČASU RECESIJE

Povedal vam bom zgodbo, ki govori o usodi prelepe, prevzetne in vase zaverovane Urške. Bila je hči bogatega podjetnika in vedno je dobila vse, kar je hotela. Oče ji je izpolnil prav vsako željo. To je pričakovala tudi od svojih vrstnikov, a kaj, ko so ti bili brez denarja, saj so vsi še študirali. Bili so to časi, ko je bilo veliko ljudi revnih, saj so bili brez službe, Urški se ti ljudje niso smilili in ni sočustvovala z njimi. Nasprotno, prezirala jih je.

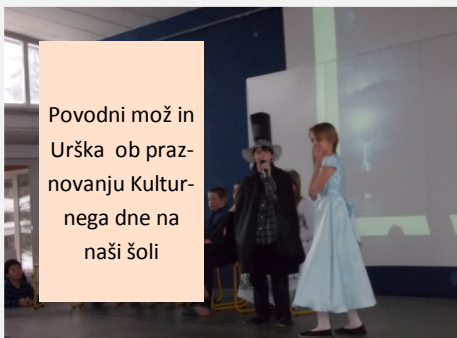
Nekega dne se je z dvema premožnima prijateljicama odpravila na morje. Še istega dne, ko so prispele na morje, so videle oglas, da je še tisto noč na plaži zabava in ples. Brez oklevanja so sklenile, da se ga bodo udeležile. Urška ter njeni prijateljici so se zvečer lepo oblekle, med njimi je bila najlepše oblečena seveda prav Urška in odpravile so se na zabavo. Obe prijateljici sta že odplesali veliko plesov, le Urška še ni odplesala nobenega. Čakala je na lepega, postavnega in bogatega moškega. Kljub temu, da je z njo hotelo plesati veliko njenih vrstnikov, pa za njo ni bil noben dovolj lep in predvsem pa bogat. Vsakega je premerila od nog do glave, pogledala, kako je oblečen, kaj pije. Urška je seveda mislila, da povprečni moški niso za njo, saj se je vedno družila le z lepimi ter bogatimi moškimi. Vsi so bili prijetni in preprosti fantje, a Urška takšnih ni želela. Vsakega, ki jo je prosil za ples, je osorno zavrnila.

Odbilo je že polnoč, a Urška še vedno ni odplesala niti enega samega plesa. Medtem ko sta njeni prijateljici že počasi zapuščali zabavo, pa je ona še vedno upala, da pride tak moški, ki bi bil njej všeč. Naenkrat je na parkirišču pred plažo videla, da se je pripeljal lep črn Ferrari. Iz njega je stopil lep bogat moški, tako lep, da se je Urška odločila, da ga bo zapeljala. Zapeljivo ga je gledala in se mu nasmihala. Čez nekaj trenutkov je bil že pri njej in jo vprašal, če bi zaplesala z njim. Urška se je pretvarjala, da je presenečena in mu je le pokimala. Ko sta odplesala nekaj plesov, je Urškin soplesalec tiho zašepetal, da mu glasba ni všeč in da jo bo s svojim Ferrarijem najprej zapeljal malo naokoli, medtem pa bosta v avtu poslušala tako glasbo, kot je njemu všeč.

Ko sta sedla v avto, je soplesalec pohodil plin in avto je hitro speljal. Vozil je hitro, vedno hitreje, sekal je ovinke in avto je poplesaval po cesti. Vedno prevzetno Urško je postajalo strah. Soplesalcu je rekla, da je utrujena, da ga prosi le, če jo lahko zapelje domov. Soplesalec se je samo glasno zasmejal in vozil še hitreje. V nekem trenutku pa je Urška zakričala, soplesalec jo je pogledal in v naslednjem trenutku je avto zletel s ceste naravnost v morje.

Naslednji dan so avto našli, Urške in njenega plesalca pa ni bilo nikjer. Še danes se ne ve, kaj se je z njima zgodilo, ljudje pa šepetajo, da ju je odnesla objestnost in prevzetnost.

Jakob Pipan, 8. b



Povodni mož in Urška ob praznovanju Kulturnega dne na naši šoli

Povodni mož v 21. stoletju

Urška na fejsu služi vsečke,

s svojo lepoto presega povprečke.

Na slikah prekriža dolge noge

od blizu posname svoj dekolte.

Nobena ni lepša ob nje bila,

vsaki drugi deklici se le v obraz zahahlja:

»Ti nisi suha, ti si debela,«

tako bi rekla Urška vesela.

A ni bila lepotica le,

o ne,

kot lepotica tudi lisica,

polna hudega zla,

samemu vragu je sestra bla.

Fantu je obljubila in mu je odrekla,

ga v mreže zgrabila in v peklu ga spekla,

tudi ko ta od bolečine zaradi Urške ihti,

nesramnice sploh brigalo ni.

Pa nekoč po fejsbuku je srečala tipa,

delala se je, kot da je ljubezen velika,

in ko je že hotela je mreže razpet,

tipu je njo uspelo ujet.

Tip ji obljubil je ferari rdeč,

s sedeži iz usnja,

ki ji gotovo bodo všeč,

da je bila pa vaba popolna,

obljubil ji je tudi zlatega iPhonea.

Urška je že k njemu šla vse to pobrat,

a ustavil jo je kar njegov brat:

»Postani še Urška malo na zabavi,

v hiši imamo party ta pravi,

ostani par urc, saj taka ni reč

in ples zagotovo bo ti všeč.«

Vstopi v hišo in tipa pozdravi,

vav tale pa bil je dedec ta pravi.

Bil je lepe velike postave,

imel je mišice kot v filmu,

samo da ta prave,

bledo glavo mu je kapa krasila,

iz njega žarela prava moška je sila.

Pride do nje in z globokim glasom ji reče:

»Tam, kjer najboljša Coca Cola ti teče,

Urška lepa za sonca si tri,

naj se tvoja lepota z mano zavrti!«

Urška vsa vesela prikima:

»Zunaj je zima in vse je mrzlo,

zato naj bo vsaj notri toplo,

naj fura mi disko,

naj boben mi bije,

in tvoja roka, da me pokrije!«

To reče in takoj po tem tip
sprožil svoj divji je gib,
ustavila se nista niti za hip,
plesala hitreje sta, kot vozil bi džip.

Ob takem hitrem tempu obstane didžej,
tako tip se zadere:

»To ni OK,
nisi spil dovolj energy drinka,
od počasnega tempa ti v nosu ni migala rinka,
pojdi dol, tratiš mi čas,
naj drug didžej igra mi na bas,
druge kitare slišim naj glas.

Tip je Urško zgrabil še bolj močno,
na bokih čutila je njegovo močno roko,
pa sta se kot tornado zavrtela,
kot da bi hiša ponorela.

Pa vrgel je Urško malce v zrak,
naredil je korak,
da bi jo ujel,
pa se je z nogo ob drugega fanta zaletel.

Urška letela je višje in višje,
po zraku zapustila okno je hiše
in priletela je težje od opeke
na dno razpenjene je reke.

Po dnevniku je zjutraj poročala Ambrožič Manica,
reki bilo je ime Ljubljana.

Spesnil: Martin Simčič, 8. a

PRSTI

Brez prstov ni življenja,
brez njih se ne da jesti korenja,
z njimi lahko igraš na klavir
ali pa začneš nov prepir.

Prsti so dobri vrtalni pripomoček za male.

Če pa se jim bo zlomil noht,
se bodo punčke kar jokale.

Prste lahko preštejemo
ali si jih na radiatorju ogrejemo.

S prstom lahko pokažeš na njega
ali pa mu prešteješ vsa uboga rebra.

Prst te lahko zelo zsrbi,
zaradi tega te nesreča doleti.

Učitelj ti velikokrat skozi prste pogleda,
na plan zato pride dobra ocena.

Tanaja Petrovič, 6. a

KAKO JE NASTALA REKA LJUBLJANICA ?

Na ozemlju, kjer sedaj teče reka Ljubljana, je prej bilo le nekaj kamnitih udolbin. Tam so vaščani morali kopati, da bi kasneje zgradili cesto. Zraven pa je stal velik grad, v katerem je prebival bogat, vzvišen in nesramen kralj. Za gradom so bili trije griči, za tremi griči pa velika jama. V jami sta prebivala dva velikana. Enemu je bilo ime Ljubo, drugemu pa Jan.

Ljubo in Jan sta bila zelo prijazna, nenasilna in rada sta pomagala vsakemu bitju. Edino nekoga nista marala. In to je bil kralj, ki je živel za tremi griči v gradu. Ker je bil kralj neizprosni, so morali vsi vaščani zanj neutrudno delati. To Ljubo in Janu ni bilo všeč, saj so se jima vaščani smilili. A tudi kralju velikana nista bila všeč, saj sta pojedla veliko hrane ter s svojo velikostjo uničila veliko stvari. Vseeno pa ju je moral prenašati, saj sta bila njegova soseda. Že na več načinov se ju je hotel znebiti, ampak mu ni nikoli uspelo.

Zato si je nekega lepega dopoldneva nekaj domislil. Odločil se je, da bo velikana povabil na počitnice k nekemu prijatelju v nek kraj. Ker se jima je to zdelo zabavno, sta se odpravila ter veselo odšla v ta novi kraj. Potovanja sta si zelo želela, saj v tem kraju še nikoli nista bila. Ker velikana nista bila izobražena, nista vedela, da je ta pot zelo dolga in nevarna. Kralj se je njunega odhoda zelo veselil, saj bo zdaj lahko imel mir pred njima. Prepričan je bil, da se nikoli več ne bosta vrnila.

Hodila sta in hodila, a poti še ni bilo konca. Že sta se spraševala, kam ju vodi njun vodič. Med potjo sta slišala čudne glasove. Vodič je vedel, da so to glasovi nevarne vojske, zato se je raje skril. Ljubo in Jan nista vedela, kaj je to, zato sta še naprej mirno dihala. A kar naenkrat se vojaki pojavijo pred njima. Ker so bili veliki in močni, so ju odpeljali daleč stran v ječo. Ljubo in Jan sta bila tako prestrašena, da sploh nista vedela, kaj se dogaja z njima. Vodič, ki pa je vse to videl na lastne oči, je ves zadihani zajel sapo ter kot zajec hitro stekel do kralja in mu vse povedal. Kralj se je na njegove besede požvižgal in bil zelo vesel, saj je mislil, da se je velikanov končno znebil.

Naslednjega dne sta se velikana prebudila v ječi, vsa lačna in poškodovana. Spomnila sta se včerajšnjega dne ter vedela, da so to njuni sovražniki. V hipu pa so se vrata ječe odprla in vanjo je stopil poveljnik vojske Vanibal. Ta se je zarežal in se velikanov zelo razveselil. Rekel je, da si je že dolgo želel imeti velikana, saj bi z njima lahko veliko zaslužil. Ljubo in Jan sta vedela, da to ni dobro. Ko je odšel poveljnik ven, sta se od strahu skoraj zjokala. A Ljubo si je domislil načrt. Rekel je, da bosta zbežala tako, da se bosta morala prvič v življenju z nekom spopasti. Na takšno izkušnjo nista bila pripravljena, pa tudi izurjena nista bila. Vedela pa sta, da morata to storiti, drugače bosta celo življenje bila Vanibalovi žrtvi. Ta večer je prišel v ječo tudi eden izmed vojakov, da bi jima prinesel vode in hrane. Naglo sta skočila nanj in mu zvezala usta in roke. Vzela sta mu ključke ter zbežala. Tekla sta in tekla tako hitro, kakor so ju noge nosile. Vendar so ju vojaki opazili ter ju začeli loviti. Ljubo je imel srečo in je hitro stekel, a Jana ni bilo več za njim. Iz daljave je videl, kako je padel na tla. Zagledal je, kako so vanj streljali puščice. Jan je v tistem trenutku umrl. Ljubo je to videl na lastne oči. Od potrnosti in žalosti je hotel ubiti še sebe, vendar se je raje ves obupan odpravil domov, ker je vedel, da je tudi on v nevarnosti. Na srečo pa je bilo na tleh opaziti še nekaj stopinj njegovega konja, zato je le našel pot nazaj. Ljubo je hodil vse do jutra in končno zagledal grad. Ampak samo grad, njegovega doma pa ni bilo nikjer. Nato so mu vaščani povedali, da je kralj dal porušiti njegov dom. Zaradi velike žalosti in izgube ljubega brata se je pred kamnitimi vdolbinami vrgel na tla ter začel jokati. Njegove solze so bile tako velike, da so poplavile vse udolbine. Kar naenkrat se je po tej dolgi poti vila voda. Kralj je bil zaradi tega zelo razočaran ter dal velikanu tako kazen, da je moral oditi iz mesta, saj je preprečil gradnjo ter odplaknil nekaj ljudi v smrt. Seveda se je tega moral držati in kralju ustreči, saj bi ga sicer usmrtil. Še prej pa je pogledal to svojo veliko reko in se spomnil na brata.

Velikanove solze so se spremenile v reko, ki je tudi čez stoletja še vedno tekla. Ljudem je prišla zelo prav. Ker so vedeli, da je to reko ustvaril velikan Ljubo, ki je jokal zaradi izgube svojega brata Jana, so to reko po njem in Janu poimenovali Ljubljana.

THE MISTERIUS FARMER

She could not believe it. For the first time in her life someone has broken up with her. Nobody breaks up with her, she was Amelia Clark. She was the daughter of the founder of Clark Technologies. She was rich, smart and good-looking and she knew it. Her eyes were as blue as the sea, her hair were the colour of gold, her skin was perfectly tanned and her figure ... well, pretty does not even begin to describe her.

At the moment she heated everyone. She was sitting in her new red, cabriolet Ferrari staring through the front window onto the empty, straight road. She pushed on the gas pedal like her life depended on it. The new Ferrari started clenching and slowly stopped that's when she saw the gas light was coloured red. The car stopped and she slowly and desperately stepped out. Her make-up was ruined her legs swollen in her high jimmy choo shoes and her whole body ached because of the tight red Chanel dress. She yelled loudly and kicked the red car. She took out her iPhone and started calling the car service. But instead of the ringing phone she heard the automatic voice saying that she had no signal. Now she was furious, she threw the phone into the field, took of her high heeled shoes, put them in her hand and started walking.

She yelled furiously the whole way. After about five torturing miles she finally noticed a house. It was old, falling apart and the worst it was a farm house. She took a deep breath and walked to the house. Her bare feet walked threw the dirt around the house she could hear chickens, cows and a lot of other farm animals. She absolutely did not want to know what they were. She walked to the door and thought she just couldn't sink any lower. With that in mind she knocked on the old oak door. For about five minutes nobody answered so she started panicking. She began imagining monsters crawling from the ground, she seriously has to stop watching horror movies she thought. Suddenly somebody or maybe something opened the door. Now she started shaking. She looked into the house and saw a man standing by the door. Her mind just went blank... now that was a man. His eyes the perfect blue shade, his hair the colour of corn and let's just say she didn't mind looking at him. She thought well finally something good in this horrible day. When she got herself back together she remembered what manners were.

She greeted the man in the best form of English she knew. The man just stood there staring at her. He looked at her clothes and shoes and started laughing wickedly. She decided at that moment that she hated him. Finally, he returned to being a civilized man and greeted her. They walked into the house and started talking. Apparently the brutes name was James Black. When she told him her name he just stared at her and got a funny expression on his face. At least she told him her problem and he told her he had gas but it was going to cost money. She smiled sweetly and said that money is of no object so he asked her how much cash she got. Then she remembered that she didn't have any money with her.

She smiled seductively and told him she has only credit cards. Then he smiled at her just as sweetly as she did at him before and said that that is no problem she could just work for him for two days and he'd give her the gas she wanted. She suddenly felt relived and asked what she had to do. She thought, after all, two days with such a man wouldn't be torture. He laughed loudly and said that they should eat something before they talk about work. He politely asked what she would like to eat. She realized just then that she was starving and politely requested a glass of soya milk and cooked vegetables, after all she was a vegan.

He almost suffocated laughing. She was shocked she just could not understand what was so funny. Of course he couldn't give her the pleasure of being quiet so he said he only had meat and dairy products. Her body went still. She was going to be here for two days what was she going to eat. Now she was panicking of course in the end every thing went well after all the farm had a garden. It was about ten when she went to bed she was pleased to have a place to sleep and she knew she would have her gasoline in about two days. She wasn't happy about the work she'd have to do. I mean come on he expected a well raised young and filthy rich lady to feed chickens and cows. The only easy job was washing the horses she already knew how to do that. And after all the day couldn't be much worse than today was for her.

The next morning the most awful noise woke her up. The voice could bring a person to absolute agony. The worst part was that it did not stop. So she got out the bed to strangle the annoying peacock that was yelling his lungs out. The sun was barely up. She did not get up this early if there was a sale at Dior (as if that ever happened). She went out to do her work scheduled for the day. She washed the horses first and it wasn't that bad. Next were the chickens. All she had to do there was to toss some disgusting seeds to them. Now there were the cows. She slowly stepped into the stinky old barn and did her job. It was pure torture and worst the next day was the same. After that she got her gas. Thank god that the annoying good-looking James helped her pure the gas into the car she closed the gas tank looked at him with the most hateful sight she could manage at the time and sat in her car. She did not look back just sat in the car and drove back to civilization.

Her house smelled of lavender and she was never more pleased to be home. Her friend Kathleen was all ready at her house and when she saw her she bursted out laughing at the pitiful sight of Amelia. Back to civilization meant back to social life. They got ready for the auction that was organized by the biggest art collector. Amelia told her friend everything about her farming experience, although she changed the story a bit. She told Kathleen that the man was old fat and smelled of cigarettes or in her words he was absolutely agonizing to be with.

The auction was fabulous. it was a perfect event to calm her after two days of living on a farm and working. All evening Amelia kept laying to her friend about the farmer James Black. And finally it was time for the great art collector to give a speech. Someone came to the stage waited for everyone to be quiet and then announced the collector James Black. Amelia stopped talking in the middle of the conversation and turned toward the stage. She was shocked beyond words it was him the annoying farmer that tortured her for two days because he wanted money... turns out he has more money than her father.

Her friend looked at her face and said that she definitely needed glasses if she thought he was ugly. At the end of the speech she was furious. She walked toward him and looked at him. He just smiled wickedly. Took out his business card and wrote his cellphone number in the back. He gave the card to her smiled at her again and walked away. She stood in the middle of the room with the card in her hand and looked absolutely mesmerized...

Urša Kržišnik, 9. b

TO JE BILA PUSTOLOVŠČINA

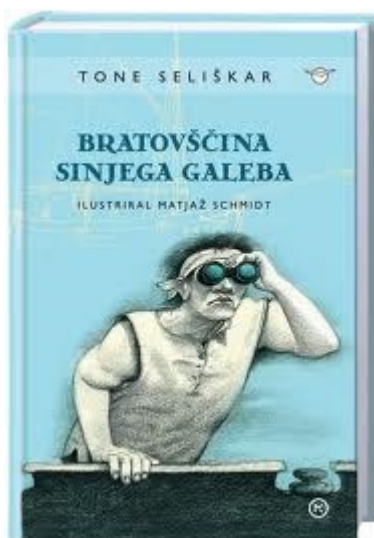


Foto: MK

Bila sem še zelo mlada, ko se je to zgodilo.

Bilo je nekega popoldneva. S prijatelji smo sedeli pod staro lipo in razmišljali, kako bi preuredili Galeba. Denarja nismo imeli, zato smo morali oditi v kamnolom delat. Sonce je žgalo, tako da sem ob koncu dneva samo še obležala v senci. A morali smo, če smo hoteli, da bo Galeb pripravljen za naše pustolovščine, ki jih bomo doživeli. Trdo smo delali, a se je izplačalo.

Nakar nam je nekega dne vodja kamnoloma povedal, da se je pojavil velik kamen in da ga je treba odstraniti z razstrelivom. Nagrada pa je 200 dinarjev. Naš kapitan Ivo se je takoj javil. Seveda sem se takoj za njim še jaz, kajti nisem morala dopustiti, da se tovariš žrtvuje za nas. Vsi smo se javili, a vodja je izbral Iva. Vse nas je zelo skrbelo zanj, a hkrati smo bili ponosni, da imamo tako dobrega in požrtvovalnega prijatelja. In Ivo je res odšel gor na skalo. Nisem mogla gledati. Ko je počilo, mi je zastal dih, srce se mi je ustavilo, tako me je skrbelo. Vsi smo se poskrili v zaklonišču in gledali, kaj se bo zgodilo. Ali je živ? Kaj se dogaja z njim? Ta vprašanja so mi takrat švigala po glavi.

Samo da se bo vse srečno končalo, sem si govorila. In res, čez nekaj minut je prišel izza skale. Oblila me je vročica, presrečna sem bila. Vsi smo bili. Hitro smo mu nudili prvo pomoč, saj je bil ves opraskan in krvav. Zelo se mi je smilil. Ubožec, tako lepo se je žrtvoval za nas. Zdaj smo lahko kupili vsa potrebna sredstva za obnovitev Galeba. Tisto noč smo rajali in se pripravljali za odhod.

Zjutraj me je Ivo poklical in mi povedal, da Galeba ni več. Vsi smo bili zelo razočarani. Poklapano smo hodili sem ter tja. A ko smo prišli do kavarne, je tam v zalivu bil privezan naš Sinji galeb. Zelo smo se ga razveselili, a stražil ga je star ribič, ki je bil venomer pijan. Po pravici povedano sem se ga jaz kar malo bala. A mi smo bili bolj zviti kot on. Ko je dremal, smo mu Galeba izmaknili. »Zdaj pa zares pojdemo!« smo si rekli. In res, čez nekaj ur je bil Sinji galeb že v vodi in pripravljen na dogodivščine. Samo še poslovili smo se in že odvihrali. Med vožnjo smo si peli himno, ki smo jo sestavili o Sinjem galebu.

Ko smo prišli po nekaj mesecih domov, smo si rekli: »Povsod je lepo, a doma je najlepše.« In zdaj mi te zgodbe pripovedujemo vam, da boste vi lahko svojim otrokom povedali, kakšno zanimivo anekdoto o teh neverjetnih pustolovščinah.

Lara Majerle, 6. a

NEMŠČINA

Učenci od 7. do 9. razreda, ki obiskujejo izbirni predmet Nemščina, se predstavljajo in opisujejo svoj navaden šolski dan ter kako so preživeli prejšnje poletne počitnice.

Das bin ich

Ich heiße Luka. Ich bin 12 Jahre alt. Ich wohne in Ljubljana. Ljubljana ist die Hauptstadt von Slowenien und es liegt in Mittelslowenien. Ich bin lustig und freundlich. Meine Lieblingsfarben sind grün und weiß, denn das sind auch die Farben von meinem Fußballklub Olimpija. Ich trinke gerne Cola und Eistee. Ich spreche perfekt Slowenisch, sehr gut English, ein bisschen Deutsch und sehr wenig Spanisch.

Wir sind vier zu Hause. Meine Schwester heißt Lana und sie ist 14 Jahre alt. Sie ist sympathisch und nett. Mein Vater heißt Jure. Er ist 45 Jahre alt. Er ist streng und freundlich.

Meine Mutter heißt Petra und sie ist 43 Jahre alt. Sie ist lustig, sehr nett und streng.

Wir leben in einem Hochhaus. Unsere Wohnung hat ein Schlafzimmer, zwei Kinderzimmer, ein Arbeitszimmer, drei Bäder, eine Küche, ein Wohnzimmer und einen Abstellraum.

Mein Zimmer ist sehr nützlich und schön. In meinem Zimmer sind ein Sofa, ein Bett, ein Tisch mit einem Stuhl, ein Computer, zwei Schränke und ein Regal.

Ich habe zwei Haustiere. Ich habe eine Katze und einen Hund. Mein Hund heißt Naj. Er ist 9 Jahre alt und er mag Fleisch und Hundefutter. Er ist braun. Er ist sehr freundlich.

Meine Katze heißt Smoki. Er ist 10 Jahre alt und er mag Fleisch und Katzenfutter. Er ist sehr faul und freundlich. Er ist orange.

Luka Levstek, 7. b

Mein Tagesablauf

Mein typischer Tag beginnt um sieben Uhr. Mein Wecker klingelt um 10 vor sieben, aber ich bin sehr schläfrig, deshalb stehe ich um sieben Uhr auf. Dann gehe ich ins Bad. Ich putze meine Zähne. Ich habe kein Frühstück zu Hause. Um halb acht fahre ich mit meiner Schwester und meiner Mutter zur Schule. Der Unterricht fängt um acht Uhr an. Mein Lieblingstag ist Mittwoch. Wir haben nur 5 Stunden. Das sind Ethik, Geschichte, Erdkunde, Physik und English. Um halb zehn haben wir eine Pause. Wir gehen ins Esszimmer und frühstücken. Dann gehen wir ins Klassenzimmer. Um halb eins ist die Schule aus und wir essen zu Mittag. Dann gehe ich auf den Spielplatz, um Fußball zu spielen. Um zwei Uhr kommt mein Vater und wir fahren nach Hause. Dann mache ich meine Hausaufgaben und sehe fern. Am Montag, Dienstag, Donnerstag und am Freitag fahre ich zum Basketball-Training. Ich brauche einen Ball, ein T-Shirt, Shorts und Sportschuhe. Um sieben Uhr kommt mein Vater wieder und fährt mich nach Hause. Dann nehme ich eine Dusche. Um acht Uhr essen wir zu Abend. Nach dem Essen sehe ich bis halb elf fern. Dann gehe ich schlafen.

Am Wochenende stehe ich um neun Uhr auf. Dann gehe ich in die Küche und frühstücke. Ich esse ein Käsebrötchen und trinke ein Glas Orangensaft. Dann sehe ich Sportsendungen. Um 10:30 Uhr lerne ich für die Schule. Um drei Uhr essen wir zu Mittag. Dann sehe ich einen Film. Um sechs Uhr mache ich meine Hausaufgaben und ich lerne für die Schule. Um acht Uhr gehe ich ins Wohnzimmer und ich sehe einen guten Film oder ein Fußballspiel. Um elf Uhr gehe ich schlafen.

In den Sommerferien möchte ich nach Brasilien fliegen. Ich will in Copacabana schwimmen. Ich will Fußball sehen und spielen. Das Wetter in Brasilien ist sehr schön. Es ist sonnig und sehr heiß. Ich werde T-Shirts, Shorts, eine Jacke und Tennisschuhe mitnehmen, aber ich habe nicht genug Geld.

Luka Banovič, 8. a

Was ist alles passiert

Am Dienstag bin ich um sieben Uhr aufgestanden. Dann habe ich gefrühstückt. Um zwanzig vor acht bin ich in die Schule zu Fuß gegangen. Das erste Schulfach war Physik. Physik war interessant, aber Mathematik war interessanter. Nach Mathematik hatten wir Slowenisch, Geschichte und Sport. Um halb eins habe ich zu Mittag gegessen. Zum Mittagessen waren eine Suppe und eine Portion Reis mit Fleisch. Wenn ich gegessen habe, bin ich zu meiner Oma und Opa gegangen. Dort habe ich meine Hausaufgaben gemacht und ein Buch gelesen. Um Viertel vor fünf bin ich in die Musikschule gegangen. Ich habe meine Flöte mitgenommen. Weil die Musikschule in Trzin ist, bin ich mit dem Bus gefahren. Der Bus war sehr langsam, aber glücklicherweise bin ich nicht zu spät gekommen.

Dort habe ich Flöte gelernt. Nach fünfundvierzig Minuten hat mich mein Vati abgeholt. Weil wir am nächsten Tag einen Mathematiktest geschrieben haben, habe ich Mathematik gelernt. Es war nicht sehr schwer, aber ich habe viele Aufgaben gemacht, um den Test gut zu schreiben.

Zum Abendessen habe ich Nudeln mit Tomatensoße gegessen. Dann habe ich Musik gehört und im Internet gesurft. Um Viertel vor zehn bin ich ins Bad gegangen und dann habe ich geschlafen.

Im Sommer 2013 bin ich mit meiner Familie nach Schottland geflogen. Ich habe meine Kleider, das Handy, die Bücher und den Fotoapparat mitgenommen. Das Wetter war schön, aber am vierten Tag hat es geregnet und es war neblig.

Am ersten Tag haben wir ein traditionelles englisches Frühstück gegessen. Es war sehr lecker. Nach dem Frühstück sind wir nach Keswick gefahren. Es ist nicht sehr groß, aber dort haben wir schöne alte Häuser gesehen. Dann sind wir rund um den See in Lake District gegangen. Am nächsten Tag sind wir ins Kunstmuseum gegangen. Es war sehr interessant, weil hier nicht nur Bilder waren, sondern auch Dinosaurier-Skelette und andere ausgestorbene Tiere. Weil wir zu spät waren, sind wir am nächsten Tag ins Transportmuseum gefahren. Da waren viele alte Autos, ein Handelsschiff und eine alte S-Bahn.

Am Nachmittag sind wir zur Stirling Burg gefahren. Sie war aus 15. Jahrhundert und nicht sehr interessant, weil die Zimmer keine Stühle, Tische oder Schränke hatten. Besser als Stirling Burg war Edinburgh Burg. Dann sind wir ins Haus World of illusions gegangen, um viel Spaß zu haben. Wir haben die lustige Spiegel und sehr große Camera Obscura gesehen.

Am nächsten Tag haben wir ein altes Schiff der Königin von England gesehen. Es war sehr schön und groß und es hatte zwei sehr große Esszimmer.

Am letzten Tag sind wir in die Gilmerton Höhle gegangen. Wir haben Helme und Lampen mitgenommen. In der Höhle haben wir viel Interessantes gelernt. Der Reiseführer hat gesagt, dass der Schmied George Paterson vielleicht die Höhle ausgehoben hat, aber Wissenschaftler sind nicht sicher. In der Gilmerton Höhle waren Esszimmer, Schlafzimmer eine und kleine Kirche. Die Höhle war sehr interessant und mysteriös.

Wenn wir nach Birghmingam gefahren sind, haben wir ein Sommer-Skigebiet gesehen.

Dieser Urlaub war sehr schön und ich habe viel gesehen und gelernt. **Sara Klopčič, 9. a**



Stil oblačenja

GLAMUROZNA DAMA

Lasje so spuščeni ali speti v urejeno figo.
 Dolge trepalnice z več plasti maskare.
 Poudarjene ustnice.
 Tesno prilagajoča se obleka, ki poudari oprsje in ima razgaljena ramena.
 Rdeči nohti.
 Visoke pete, ki poudarijo obline (salonarji ali sandali...).

Sladka intenzivna dišava.

Gwyneth Paltrow



KLASIČEN SLOG

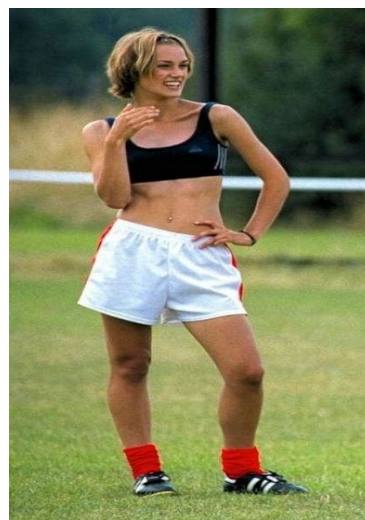
Neopazna ličila (puder, malo maskare in nenaličene ustnice).
 Droben neopazen nakit (drobni uhani, koralde v obliki biserov).
 Preprosto krojena oblačila iz kakovostnih materialov.
 Kratki nohti s francosko manikuro.
 Ročna torbica.
 Čevlji z ravnim podplatom ali nizko peto.
 Nežna in uglajena dišava.



Kate Middleton

ŠPORTNICA

Kratki lasje. Če imaš dolge lase, si jih spni tako, da te pri športu ne bodo ovirali.
 Brez ličil.
 Zelo droben nakit.
 Športna ura.
 Kratki nohti.
 Nahrbtnik ali športna torba.
 Športen top in široke hlače, ki jih zavežeš v pasu.
 Športni copati.
 Sveža dišava.



Keira Knightley

UMETNICA

Pričeska naj bo urejena v stilu »umetniški nered«.
 Različen nakit: važno je, da je vpadljiv.
 Vpadljiv plašč.
 Pisan top ali bluza, lahko je tudi potiskana.
 Nenavadno krojeno krilo ali hlače.
 Okrašena torba.
 Preprosti čevlji.
 Starinska dišava ali eterično olje.



Helena Bonham Carter

DIVA

Urejena pričeska.
 Sončna očala.
 Izzivalno naličen obraz.
 Bogat nakit.
 Kratka jakna.
 Velika torba. Bleščice so zaželele.
 Vpadljivo krilo, hlače priznanega oblikovalca, obleka ...
 Ženski čevlji. Morajo biti izvirni.



Beyoncé Knowles

PUNKROCKERICA

Razmršena ali do zadnje podrobnosti urejena pričeska.
 Šrno naličene oči in rdeče ustnice.
 Majica z rock zvezdnikom.
 Usnjena jakna.
 Ozke kavbojke ali usnjeno krilo.
 Črna torbica.
 Zelo sladka dišava.

Vir: ENCIKLOPEDIJA ZA PUNCE

PRIREDILA: Eva Bartol, 9. b



Miley Cyrus

KAJ BI NAREDIL?

Uredništvo našega časopisa je učence naše šole postavilo v različne življenjske situacije. Kaj bi naredili, če bi se znašli na samotnem otoku ali če bi srečali Chucka Norrisa, si preberite tu.

1. Kaj bi naredil-a, če bi tvoje letalo strmoglavilo in bi se znašel-a na samotnem otoku?

- ◇ Ujel bi opico, roke bi ji zavezal na dve oddaljeni drevesi in bi naredil fračo ter bi se izstrelil. — Igrala bi Flappy bird in jedla banane z opicami. — S pomočjo Minecrafta bi si zgradila hišo. — Juhej! Opice bi zaposlila kot služabnike in ves čas lenarila. — Smejala bi se, saj je letalo kar na enkrat padlo. Poročila bi se z opico.
- ◇ Poročila bi se s kokosom. — Končno si lahko oddahnem, ta vožnja je bila takooo naporna! — Morskega psa bi prosil, da me odpelje domov. — Začel bi se pogovarjati sam s seboj. — Naredil bi si zavetje in čakal Supermana.
- ◇ Prišel bi Čuri Muri, ki je zgrešil Afriko in me odpeljal domov. — Zbral bi živali iz risanke Madagaskar in pred smrtjo še enkrat podoživel risanko! — Zadril bi se le Chuck, in zadeva bi bila rešena!

2. Kaj bi naredil-a, če bi tvojo napihljivo blazino, na kateri bi se sončil-a, odneslo na odprto morje in bi se znašel-a na sredini sestranih morskih psov?

- ◇ Še zadnjič bi se pokrižal in se podal v smrt. — Morskim psom bi rekla: „Ojla, jaz smrdim in nisem užitna. Več sreče prihodnjič. Adijo!“ — Pobožala bi jih. — Spodila bi jih. — Z njimi bi se potapljal.
- ◇ Začela bi se zaradi panike in strahu utapljati ali pa bi se začela z morskimi psi pogovarjati, kot npr.: „No, psički, moji frendi, kaj če bi šli mal plavat?“ — Začela bi prepevati pesem Justina Bieberja, nakar bi psi ucvrli daleč stran. — Čakal bi Aqumana. — Morskim psom bi dal jesti svoje kopalke. — Bi jih jahala. — Rekel bi jim, da imam na fejsu 1000.000 všečkov in bi me spustili, ker sem fejmič.
- ◇ Namazala bi jih s sončno kremo, saj se bodo še spekli na tem vročem soncu. — Udomačila jih bi.

3. Kaj bi se zgodilo, če bi ti starši za eno leto prepovedali računalnik?

- ◇ Pritožila se bi in bi zahtevala druge starše. — Kupila bi si tablični računalnik. — Jaz bi njim prepovedala TV. Šla bi k babici, ker ima WiFi za moj tablični računalnik. — Umrla bi, brez tega se ne da živeti. — Jaz bi jim prepovedala paradižnik. — Se je že zgodilo, in to za 3 leta. — Na to sem že navajena in velikih sprememb ne bi bilo. — Za celo leto bi rezervirala kavč in televizijo in dostavo konic. — Pobegnil bi od doma. — To se noro sliši, ampak jaz bi znorel. — Kupila bi si ribe. — Nehal bi hoditi v šolo. —

4. Tvojo šolo obišče neuničljivi Chuck Norris in ti ponudi pomoč. Kaj bi si zaželel-a?

Da hodi v šolo namesto mene. — Da bi mi priskrbel napoj večne mladosti. — Da bi zame zadel Euro jackpot. — Petico pri nemščini. To uspe samo Chuck Norrisu in Maticu Klopčiču!!! — Da bi z njim igral v filmu. — Vrnimo se v čas razsvetljenega absolutizma, na dvorec Hofburg in izvedimo atentat na Marijo Terezijo!!! — Da napiše vse moje domače naloge in teste, pospravi sobo, mi da bonbone, a on bi odšel, ker bi videl, da sem prezahtevna oseba. — Ogromen sendvič ali kitaro. — Da bi bila boljša od njega. — Poroči z mano. — Naj podre šolo! — Naj mi pove nekaj šal o ChuCku Norrisu. — Da poruši šolo in namesto nje zgradi McDonald's! — Kdo je Čak Noris? A je to tisti nori ris, ki je zbežal?

5. Televizija poroča, da proti Zemlji leti meteorit, ki bo zadel Zemljo in jo uničil? Časa imaš le 24 ur. Za kaj jih boš izkoristil-a?

◇ Napisala bi oporoko in se naličila za posmrtno življenje. — Za fitnes, da bi ga lahko ujel in rešil Zemljo. Šla v frizerski salon na manikuro. — Pojedel mnogo, mnogo bonbonov in iz njih naredil stolp, ki sega do Lune. — Za katapultiranje na Mars! — Odigral bi zadnjo igro FIFE v življenju in preostali čas bi jedel. — V 24 urah bi poskusila prebrati vse Harryje Potterje in pogledati vse filme Vojne zvezd. — Najela bi raketo, ki bi me peljala na Mars. Tam bi ustvarila civilizacijo. — Spala bi, saj je to najbolj koristno. — Učila bi se, da bom v posmrtnem življenju vsaj kaj znala. — Šla bi na fejsbuk in bi poklicala Chuck Norrissa.

6. Kaj je najhuje, kar se ti lahko zgodi med počitnicami?

Da ti mami najame osebnega učitelja. — Da morje izhlapi. — Da se predčasno končajo. — Da zmanjka sladoleda! — Da minister ukine počitnice, ker je kriza. Pa saj to bo kmalu! — Najhuje je, če sedi na stranišču v tisti modri delavski počitniški hišici sredi mesta in ti jo vihar odpihne. — Da se spomniš, da po počitnicah spet pride šola. — Da plavaš in v morju zagledaš Justina Bieberja, kako se potaplja pod tabo. — Da pozabiš slušalke, ko greš na plažo. — Da plavaš in na obali zagledaš Justina Bieberja, kako iz mivke gradi Ljubljanski grad. — Da zaspiš na plaži in se scvreš in od tebe ostane le oglje. — Da med plavanjem poješ meduzo. — Da ti rakovica uniči kopalke.

— Da srečaš od sošolkine prijateljice prijateljevega prijatelja, ki je tudi tvoj dober prijatelj. Ampak takrat si ravno na plaži in tvoja frizura je grozna: polna morske soli in zelenih morskih trav!!! — Da ti Chuck Norriss pohrusta ves sladoled na plaži. — Da ti Chuck Norriss ukrade lopatko in kanglico!!!

7. Med šolsko malico med grizljanjem hamburgerja naletiš na nekaj trdega in si zlomiš zob. Ko pogledaš v hamburger, ugotoviš, da si naletel na diamant. Kaj boš naredil?

◇ Prodala diamant in si kupila nov zob. — Zamenjal bi ga za denar in si kupil porsheja in ferrarija. — Naredila bi si diamantni zob. — O moj bog! Šla bi po še več hamburgerjev h kuharici Mateji. — Odnese bi diamant h kuharici in se jezil, saj ni pisalo, da je za malico hamburger z diamantom. — Odšel bi ga prodat in si kupil vstopnico za Barcelono v prvi vrsti na Nou campu. — Kupila bi si Chuck Norrissa.



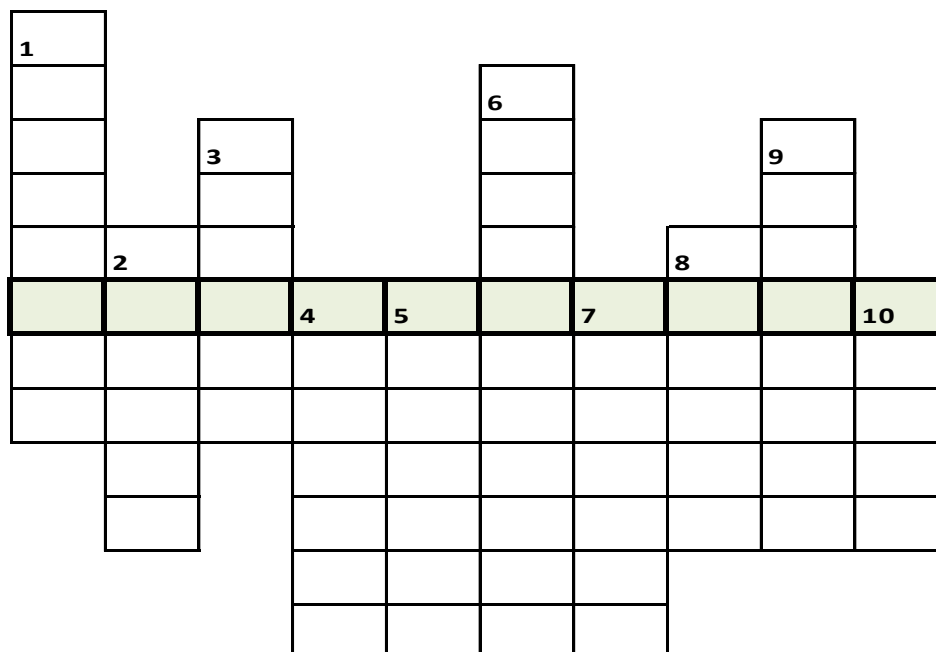
Rešim vas pred morskimi psi, meduzami in čudnimi telesi, ki letijo proti Zemlji.

Napišem Vam vse domače naloge! Vse teste pišem pet! Pokličite me! Telefon: 01

Če vam prepovedo računalnik ali pa imate kakšne drobne težave, pokličite me in pomagal vam bom!

Želim vam lepe počitnice, odpočijte si od šole in uživajte na morju! Have a nice day!

ASTRONOMIJA—KRIŽANKA



Navpično:

- 1 - skupina zvezd
- 2 - planet, znan po svojih obročih
- 3 - znanstvenik, ki je ugotovil da planeti okoli sonca krožijo v elipsah
- 4 - največji planet v našem osončju
- 5 - zadnji planet v našem osončju
- 6 - veda o vesolju
- 7 - znanstvenik, ki je prvi podal teorijo prostega pada
- 8 - nebesno telo, ki kroži okoli zvezde
- 9 - znanstvenik, ki je utemeljil heliocentrični model osončja
- 10 - snov, ki hitro preide iz tekočega v plinasto agregatno stanje

Vodoravno:

Po izpolnitvi vseh neznank, se bo v obarvanih poljih izoblikovalo geslo križanke

Sestavil: Tim Drekalovič Mencinger, 8. a

TEST ZA NESPOSOBNE

1. Kdo je zmagal v drugi svetovni vojni, kdo je bil drugi, kdo pa tretji?
2. V Angliji se je šest kraljev imenovalo Georg. Eden od njih, in sicer zadnji je bil Georg šesti. Navedite ostalih pet.
3. Napišite številke od ena do deset. (Oceno zmanjšamo za vsako narobe postavljeno številko).
4. Napišite vse, kar veste. (Najmanj pet besed).
5. Katera reka teče pod Savskim mostom?
6. Kako se imenuje naš največji pesnik France Prešeren?
7. Napišite svoje ime in priimek. (Ne prepisujte od soseda).

Če niste odgovorili na vsa vprašanja pravilno, pomeni, da ste sposobni, zato morate test pisati še enkrat!!!

SSNJ – Slovar slovenskega novega jezika

prahožer—sesalec tintožer—brisalec ovcojed—volk metkostrel—puška hišoodpiralec—kjuč
 darilonos—božiček vrtozob—zobozdravnik buloglavka—sova klikofleš—fotografski aparat
 časokaz, kažičas, časotek—ura dnevakaz—koledar ustohop—bonbon bedek—beden dedek
 zabi—zabavna babica skupidrž—lepilo znanjenosec—učitelj mučitelj—učitelj pisobris—brisalec
 nadlogopis—domača naloga pinsinčnik—svinčnik tintoda—nalivnik lešnjožer—veverica
 oblačilokupec—strasten nakupovalec oblačil prijemačka—žlica kruhošop—pekarna

V 6. a in 6. b razredu učenci uporabljajo sodobno t. i. prebesedeno slovenščino. To je delček iz novega slovarja, ki bo izšel naslednje leto, ko ga bo potrdila posebna Komisija za živo slovenščino.

Ob izdaji prve številke našega časopisa — glavni urednik z zadovoljnim kupcem

Kupite, kupite, samo še en izvod
Pr(a)ve besede!!!

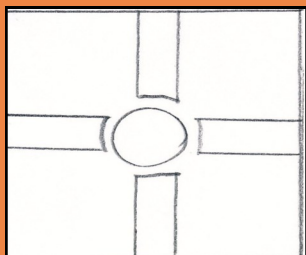
Hvala ti Nejc za nakup časopisa. Želim
ti obilo užitkov ob branju!

Se vidi, da sem jih tudi jaz učila
slovenščino.

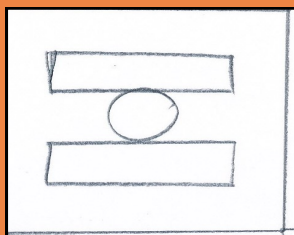
Spoštovani urednik, čestitam Vam za
odlično številko!



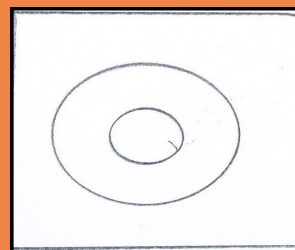
Kaj je to?



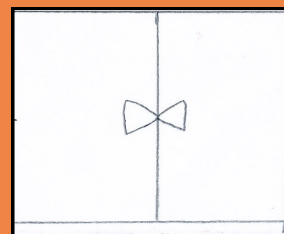
ŠTIRJE SLONI OPAZUEJO POMARANČO



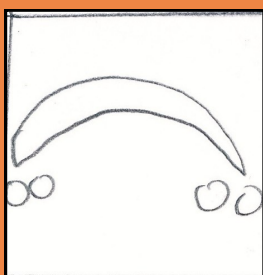
SENDVIČ S PARADIŽNIKOM



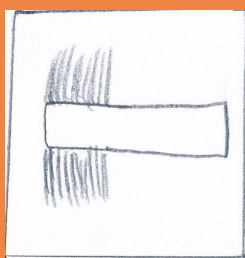
MEHIČAN S SOMBREROM NA STOLU



NATAKAR Z METULJČKOM, PRIPIRT V DVIGALU



GLISTA NA KOTALKAH



ZOBNA ŠČETKA ZA ZGORNJE IN SPODNJE ZOB

Maša Lavrič, 7. a

KUPIM 5 OPRAVIČIL!

Zanje dam učiteljičin podpis za razbito okno. Lahko me pokličete na telefonsko številko: 031 598 392

Anet Monell Šinkovec, 6. a

MALI OGLASI

PRODAJAM MAMI, ki ne dovoli gledati televizije. Nizka cena! Kontakt: 041 372 543

ZAMENJAM prazen delovni zvezek za rešenega. Kontakt: 0454 372

Lara Majerle, 6. a

PRODAM PAPAGAJA, rumen kljun, zelene barve, rdeč rep, 95cm, vedno poje pesem Ti moja rožica. Cena po dogovoru. TEL: 315 513 315

Nace Geršak, 6. a

PRODAM NADLEŽNEGA BRATA za 5 centov. Opozorilo: Ko greste na sprehode, ga pripnite na vrstico!!!!!!!!!!!!
Telefon: 040 893 8414

NAJAMEM GRADBENIKE, da šolo spremenijo v tovarno sladoleda.

kamsi.ri@gmail.com

Katja Novak, 6. a

ZAMENJAM štirice pri matematiki za petice.

Nina Majerle, 6. a

KUPIM UČBENIK za naravo s plonkcem za vsako snov, 10 evrov, vijolične barve. Pokliči: 051 7090 803

PRODAM skoraj nedotaknjeno gobovo juho + krožnik je gratis. Stara je dva tedna, nagravžno rjave barve, cena je 5 evrov.

Monika Lisjak, 6. a

PRODAM PRAZNO VREČO SMOKIJEV v velikosti 8 m za ceno 513,87 evrov. Pokličite na 855

PRODAM RAZTRGANE COPATE . Kodrlajsaste barve. Zraven dobite še 3dl pasje sline. Pokličite na 855

Hana Huth Lukšič, 6. a

PRODAM Za 80,00 evrov prodam napoj, ki ga zliješ v učiteljičino pijačo, da ti nikoli več ne da nobenega testa!

E.mail: brez.domacih.nalog@gmail.sola

PODARIM možgane s polmerom 4 cm, ki znajo čisto vse. E.mail: piflar@gmail.com

Lenart Bartol, 6. a

KUPIM PSA, ki je modre barve, zna zapeti evropsko himno in pleše hip-hop. Kupim za največ za 50 evrov.

e-mail: želim.si.psa@gmail.com

PRODAM ZVEZEK za slovenščino. Je rabljen in popisan. Na prvi strani ima narisan jagodo, ki diši po ananasu.

e-naslov: slova.zvezek@gmail.com

ODDAM HIŠO, ki je zapuščena v Aziji v deževnem gozdu. V njej je soba s posteljo, ki je naseljena z opicami. Ima kuhinjo in dnevno sobo, v kateri zdaj prebivajo opice. Ima kopalnico. Opozorilo: v njej živijo aligatorji!

e-naslov: na.lastno.odgovornost@gmail.com

Maja Režonja, 6. b

PRODAM
Svinčnik
znamke
SAMOPISNIK, ki
piše sam od
sebe in je
kodrlajsaste
barve. Anže
Anžur

KUPIM zasebno letalo, ki pristaja na oblakih+ odejo za piknik. Tel.:oab 4šd zms

ODDAM zvezek za matematiko, prazen, nov. Od septembra do junija z vrnitvijo med poletjem (ocenjevanje zvezkov). Pogoj za najem – lepa pisava, sodelovanje pri pouku.

Cena po dogovoru. Tel.: 031000 000

Urša Mati Djuraki, 6. b



Pia Bratož, 6. b

KUPIM mačko v žaklju rdeče barve z roza pentljo in zelenim repom, ki zna računati in se ponoči skriva v žakelj.

Pia Bratož, 6. b

Kupim spričevalo s samimi petkami za 6. razred, da učencem pokažem, da je to tudi mogoče.

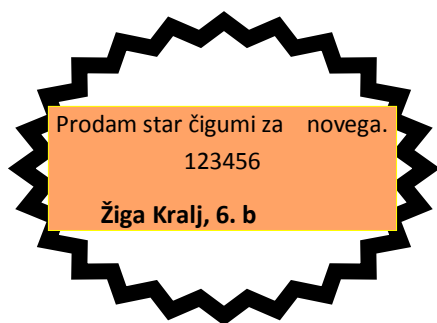
tel.: 0043299843

Klara Ferenc Stanko 6. b

KUPIM zasebnega prišepetovalca za teste angleščine (če je čokolado, ga seveda ne sprejemem v službo). Kupim ga po simbolično ceni. Za več informacij pokličite na 5555551.

PRODAM strah v žaklju (okrog je votel, zunaj pa ga nič ni). Prodaj ga po ceni 10000 evrov. Pokličite na 58581

Neva Accetto Vranac 6. b



ODDAM klovna Dina, zna žonglirati. Cena 1 evro **Žiga Kralj, 6. b**

ODDAM nesramnega brata, ki je odličen v igranju igrice in teženju. Več informacij na 026541 **Lana Luštrik 6. b**

ODDAM prosto mesto v šoli, natančneje v 8. razredu. Cena 1099 999 999 evrov na mesec. Pokličite na 311112220.

Vesna Vrhovnik 6. b

PODARIM tečnega brata Ambroža in mučilniško sestro. In gratis dobite še 120 evrov. 041641259 **Jošt Knez, 6. a**

KUPIM male možgane, ki vejo vse o zgodovini. Če jih kje vidite ali jih imate, pokličite na 051233005.

ODDAM OŠ Franceta Bevka. Ima vse, kar potrebuješ za učenje, poleg učiteljev. Če ste zainteresirani, me obvestite na 051 233 055.

PRODAM učiteljico zgodovine, ve vse o zgodovini in če hočete, vas tudi vse nauči. Če jo hočete, pokličite na 051 233 00. **Brina Plevčak, 6. a**

ZAMENJAM šolsko leto 2014/2015 za enoletne počitnice. Prosim dobrodelne organizacije, da mi omogočijo celoletne počitnice. V zameno bom lenaril ves dan, gledal televizijo, igral igrice in jedel čips.

E-naslov: pocitnice.so.kratke@solsko.leto.pa.predolgo.com

ZAMENJAM mesto učenca v šestem razredu za mesto učitelja matematike za naslednje leto. Domačih nalog ne dajem. tel.: 10987654321, kliči ponoči!!



Anet Monell Šinkovec



Spoštovani!

ŠOLSKA VEDEŽEVALKA FRANCKA BEVKOVIĆ!

Vaša vprašanja o prihodnosti in težavah, s katerimi se soočate, lahko pošljete na moj e-mail: francka.bevkovic@gmail.com. Vedežujem iz kavne usedline, zelenega jabolka, kart UPS in mojih vsevidnih okroglih očal.



Imam vesel problem. Moji starši ne spoštujejo moje ljubezni. Zaljubil sem se namreč v televizijo. Jaz ljubim njo in ona ljubi mene. Med nama ni potrebno besed. Največji problem so moji starši, ki nasprotujejo moji ljubezni. Nenehno naju ločujejo in na srečo sta mi prepovedala videvanje z mojo punco. Da pa je še vse huje, mi nenehno prigovarjajo, naj se začnem družiti z drugimi ljudmi, kot so zvezki in knjige. Prosim, pomagaj mi!

obupanec iz 9. razreda

Nekaj podobnega kot se ti dogaja, se je dogajalo Romeo in Juliji. Jaz pravim, da ljubezen ne pozna meja, tako da se moraš boriti, kot sta se slavna ljubimca, da obdržiš največjo ljubezen tvojega življenja. Najbrž si se zaljubil na prvi pogled, vsaj iz pisma se da to lepo razbrati. Izkoristi vsako priložnost, da se družiš z njo, saj ljubezen lahko kaj hitro oveni, če se z ljubljeno osebo ne videvaš pogosto. Kakor pravijo: daleč od oči, daleč od srca. Zato ponoči, ko starši spijo, pazljivo zapusti svojo sobo in se podaj na nočni zmenek. Pogo-varjaj se z njo potihoma, da se ne prebudijo. Tvoje dekle je izredno zanimivo, saj ji lahko s pomočjo daljin-ca menjavaš razpoloženje. Priporočam ti, da na zmenek ne pozabiš prinesiti kokakole in zvrhano vrečo čip-sa, saj taka dekleta to najbolj ljubijo. O drugih ljudeh, ki jih omenjaš, pa je škoda zgubljeni besed. Čeprav pa ti lahko rečem, da se nasprotnosti privlačijo in glej ga zlomka, mogoče se pa kdaj ujameš tudi na zapel-jivi pogled knjige ali pa celo zvezka. Bodi srečen v ljubezni!!! Želim ti veselo poletje!!!

Spoštovana gospa Bevković!

Naj vam razložim svoj problem. Imam velike težave z očmi. Ko sedim pri pouku, se moje oči začnejo zapirati same od sebe. Zaradi tega sem že večkrat dobila neopravičeno uro ali 1 v redovalnici. Kako naj se rešim teh težav? Mar to odide stran ali moram jemati za to zdravila?

anonimno dekle iz 8. razreda

Draga moja! Nisi edina, ki mi je pisala iz 8. b razreda. Tam vlada prava epidemija te bolezni. Zgleda, da raz-saja na vaši šoli pravi pravcati antischooolos virus, ki je prišel iz Laponske. Predlagam ti, da zjutraj vzameš v kuhinji zobotrebce in si jih natakneš pod veke kot kakšen podporni zid, da veke ne tiščijo skupaj. To sem enkrat videla v risanki Tom in Jerry. Lahko pa si nadeneš očala, na katera narišeš svoje oči, tako da bodo učitelji mislili, da pozorno poslušáš, kaj je to prislovno določilo (kaj je že to?), hipotenuza, členkonožci ... ti pa boš le mirno spala za zastrtimi vekami in sanjala, da si pravkar dobila pet pri nemščini (dober občutek, mar ne!). Če pa to ne pomaga, se pa moraš podati po čudežni napoj, ki si ga moraš sama pripraviti. Poča-kaj, da pogledam v svojo 10000-letno knjigo, kjer so recepti za vsako težavo. Ja. V čašo moraš dati bolhi-no dlako, četrt podganjega kremplja, 1 g ušesnega masla komarjeve samice (komarice?), polovico cveta belega lokvanja, ščepec sladkorne pene, 2 dcl kokte in eno žlico vegete. Vse to zmešaj, pusti stati čez noč in drugo jutro prinesi napoj v šolo. Prvo šolsko uro, ko zazvoni zvonec, se moraš postaviti pred tablo in izgovoriti sledeče besed: »Jaz nikoli ne spim, ne spim, temveč se od danes le še učim, cin,cin!« Vso srečo in lahko noč.



Profesorica slovenščine:

Martin, v nareku imaš isto število napak kot tvoj sosed. Kako boš to razložil?

Martin: Čisto enostavno, oba imava isto učiteljico.

Turist pride na dopust na kmečki turizem, gospodar ga prijazno pozdravi in mu reče:
»Pri nas vas bo vsako jutro zbudil petelin.«

Gost ga pogleda in odgovori:
»Tudi prav, kar za ob pol devetih ga navijte.«

»Pot od garderobe do ringa je predolga!« se pritoži boksar.

»Ne skrbi,« reče negov menad-
žer, saj te bomo nazaj tako ali tako nesli.

Dva Nezemljana pristaneta na Zemlji in gresta spoznavat mesto. Prideta do semaforja, na katerem se je ravno prižgala rdeča luč.
»A si videl?« se razveseli eden.
»Pomežiknila mi je!«

Policist gre iz pekarnice in sreča prijatelja. Reče mu: »Če uganeš, koliko rogljičkov imam v žepu, ti dam oba!«

Kako lahko izstopiš iz tanka, če je pred tabo vesoljska ladja, za tabo pa ferrari?
Strica prosiš, naj ustavi vrtiljak.

Mama vpraša hčerko: »Ali si ribicam v akvariju že zamenjala vodo?«

»Ne, mamica, nisem, saj še tiste, ki sem jim jo dala včeraj, niso popile.«

Janezek, kaj misliš, ali kdo živi na Luni?

Seveda, veliko jih živi.

Kako pa to veš, da živijo ljudje na Luni?

Saj je vsak večer osvetljena ...

Zakaj blondinka odpre jogurt že v trgovini? Zato, ker na njem piše: »Odpri tukaj!«

En vampir se pohvali drugemu: »Postal sem vegetarijanec, zdaj pijem samo kri rdečih pomaranč.«

Zajček reče kači: »Oprosti, da sem te zafrkaval, ker nimaš nog.« »Eh, poza-bi, kar je bilo, je bilo,« odgovori kača. Zajček odvrne: »Super! Udariva v roke!«

Kmet vstopi v mestni avtobus. V gneči mu starejša gospa z visoko, ostro peto stopi na nogo in se mu začne opravičevati. »Ne skrbite, gospa«, ji reče, »jaz sem kmet in sem vaje, da živina hodi po meni.«

Janez stopi v butik: »Rad bi kupil srajco, kot jo trenutno nosim.« Prodajalka v butiku mu odgovori: »Žal, pri nas ne prodajamo rabljenih oblačil!«

Dekleti se pogovarjata: »Kakšna je dieta s česnom?«
»Odlična! Izgubila sem tri kilograme, a tudi vse prijatelje!«

Poštar babici prinese pismo in ji reče: »Babica, za vas je prišlo pismo iz Amerike, in to z letalom!«
Babica: »Ne laži, na lastne oči sem videla, da si prišel z motorjem!«

Učiteljica vpraša: »S koliko ničlami zapišemo milijon?«
Petrček odgovori: »S šestimi.«
»Kaj pa pol milijona?«
»S tremi.«

Le kako ti je uspelo, da si postal milijonar?

Težko je šlo. Najprej sem kupil eno jabolko in ga prodal za dvojno ceno. Potem sem kupil dve jabolki in ju tudi prodal dvakrat dražje.

In tako je šlo naprej. Nato mi je umrl stric in mi zapustil milijon.

— Halo, halo policija!!! Hitro pridite, v stanovanju Novakovih je maček!

— Dajte, no, dajte, zaradi mačka pa res ne bomo hodili. Kdo pa kliče?

— Novakov papagaj!

Dve bolhi igrata loto in ena zadane 10. 000 evrov. »In kaj boš z vsem tem denarjem?« je radovedna druga.

»Kupila si bom lastnega psa.«

Zbral: Vid Višnjej, 7. a



Kuhanje je zabava!

Narisala: Lana Luštrik, 6. b

